

Egy változó kor vándorai

Mikor e sorok születnek, még Damoklész kardjaként függ az államvizsga fejük felett, s könyvek, füzetek, jegyzetek fölött görnyedve készülünk a végső megmérettetésre. De mire az újság az olvasók kezébe kerül, minden megváltozik. A főiskolai évek is, ahogyan egész életünk, az állandó változás színtere. Akkorára túl leszünk az államvizsgán, és talárban várjuk főiskolánk utolsó visszajelzését. Visszajelzést arról, hogy milyenek voltunk, miként teljesítettünk az elmúlt évek során. De valóban ez a „papír” fejezi ki az elmúlt évek lényegét? A kérdés jó – ahogyan mondanák kommunikációs oktatóink, mintha csak az interjúkészítés rejtelmeiben merengnénk el. Hiszen az utolsó ünnepélyes találkozóra készülve az ember elgondolkodik az elmúlt éveken. Leltárt készít, összegez. Megnézi a pozitív és negatív dolgokat, az elmúlt évek lényegét. Azt a saját „papírt”, melyet nem oktatóink, hanem az elmúlt évek állítottak ki. Emlékek, élmények, tapasztalatok szerepelnek a tantárgyak és a jegyek helyén. És visszaemlékezünk...

Négy évvel ezelőtt, ugyanígy a Nagytemplom padsoriban ültünk, mint ahogy most a diplomaosztón, de akkor még mint ifjú golyák készültünk avatásunkra, fogadalomtétellel, ünnepélyes köszöntésünkre. Akkor még ismertünk olyan főiskolásokat, akik félév elején megkapták a kész órarendjüket, állandó csoportokban tanultak, csoportpatrónusaik voltak, és nem ismerték azokat a számítógépes rendszereket, melyek manapság a hallgatók életének szerves részei. Hiszen főiskolánk legfrissebb golyáinál nincsenek csoportok, csak szakok, alap szintű diplomát fognak kapni, a *Neptunon*, *Moodle*-on keresztül veszik fel óráikat, szerkesztik órarendjeiket, kapják a házi feladatokat. Annak idején a késedelmi és pótdíjakat csekken kellett befizetni a közeli postán, ahol néhány alkalom után már ismerősként fogadtak. Mára ezt a szerepet is a számítógépes terminál vette át. Immár nincs postai csekk, nincs csoport és nincs patrónus, csak Neptun és Bologna. Mi voltunk az átmenet. Eleinte volt órarendünk, később már nem. De volt Neptununk, és több szakunk egyszerre. Előadások, szemináriumok, gyakorlatok, vizsgák, házidolgozatok, zh-k, papíron és számítógépen egyaránt. S mennyi változásnak voltunk szemtanúi főiskolánkon?

Önállósodott a kommunikáció és a könyvtár szak is. Az

egykori konditerem helyén a Méliusz Rádió ad teret a rádiózásra specializálódott hallgatók képzésének. Több külső és belső változáson ment keresztül havonta megjelenő kulturális lapunk a Debreceni Főnix is. De itt az új jövevény, a Lícium Médiaportál, mely újabb színtere a képzésnek.

Így változtunk, mi, hallgatók is az elmúlt évek alatt. Még most volt az első gólyatábor, ismerkedés csoporttársainkkal, oktatóinkkal, gólyabál, az első szakest, az első vizsga, az első szigorlat. Ám az első év után az ember megszerzi a kellő rutint a további évekhez. Mikor, melyik órára, vagy egyáltalán hova menjek? Melyik fénymásoló olcsóbb? Vagy gyorsabb? Kinek vannak a vizsgát megelőző nap felesleges tételei? És egyáltalán melyik kávéval bírok tovább ébren maradni? Mikor menjük tk-s buliba? Kérdéseinkre választ kapunk, és egy-két félév után, mint harcedzett veteránok, rutinosan lépünk a kávéautomatához a tíz perccel azelőtt kapott tételekkel, a két órával későbbi kollokviumra készülve. S a következő keddi rendezvény alkalmával már csak jót nevetünk az előző percek, órák, napok, hetek félelmeim. Nincs ez másképp most sem, az utolsó éven. Szakdolgozatvédelem és végzősbál, államvizsga és diplomaosztó. Az utolsó lépések, mielőtt elhagyjuk ezt a közeget, mely életünk fontos része volt néhány évig. Elhagyjuk, hiszen tovább kell lépni. Lesz, aki további zh-kat ír egy másik intézmény másik padjában, lesz, aki már az élet zh-i felett ülve próbál jó eredményt elérni. De mindannyian tovább lépünk, változunk, ahogy a főiskolán töltött évek alatt is.

S az első kérdéshez vissza térve: valóban ez a „papír” fejezi ki az elmúlt évek lényegét? Valóban a diploma, vagy inkább az eltöltött évek, a megszerzett tudás és tapasztalat a fontos? Márai Sándort idézve: *„Utad értelme nem a cél, hanem a vándorlás. Nem helyzetekben élsz, hanem útközben.”* Így vándorlásunk támogatását szeretném megköszönni tanárainknak, oktatóinknak, a tanszékek ügyintézőinek, a tanulmányi osztály dolgozóinak, a főiskola többi dolgozójának, mindazoknak, akik utunkat segítették. Búcsúzom, nekem is tovább kell indulnom, ugyanis a sorban előttem lévő már kijött az államvizsgáról...

Takács Péter Levente

Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem a te rendeléseidre. Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. Inkább gyönyörködöm a te bizonyosságaidnak útjában, mint minden gazdagságban. A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre nézek. Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. Tégy jól a te szolgálóddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet. Nyisd meg az én szememet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. Jövevény vagyok e földön, ne rejtse el tőlem a te parancsolataidat.

(Zsolt 119, 12-19)

3. oldal

Nem pszichológus, pszichológianár

– A Koordinációs tanács elnökségének tagja vagyok, opponensként működöm közre PhD-védéseken, és tudományos kutatásokat is végzek. Szakmailag, úgy látszik, elismerik a munkámat. – mondja mosolyogva Pinczésné dr. Palásthy Ildikó főiskolai tanár, a Pedagógia és Pszichológia Tanszék vezetője; és örömmel beszél a munkájáról. Sohasem egyes számban. Mindig hangsúlyozza, hogy sok munkatárssal dolgozik összhangban.

3. oldal

„Pedagógusnak csak hivatásszerető menjen”

Szeptemberben adják át a Kölcsey-főiskolán a 70 éve végzeteknek a rubindiplomát, melyet a szakterületükön eredményesen végzett munkáért és a hivatáshoz való hűség elismeréséül vehetnek át a díjazottak, köztük Bernáth Erzsébet arany-, gyémánt-, vasdiplomás tanító-hitoktató. Vallja: nem minden pedagógust hajszolnak a diákok a kiégés elkerülését célul tűzve, csak szeretni kell a gyerekeket és szeretettel tanítani őket.

5. oldal

Végzősbál a Bikában

Hosszú idők óta hagyomány már a Kölcsey-főiskolán, hogy a negyedévesek tiszteletére végzősbált rendeznek. Ezúttal is a HÖK szervezte meg a mulatságot. A rendezvényen számos tanár részt vett, akik a hallgatókkal együtt vigadtak és ünnepeltek.

Havi aforizmánk

„A gyertya csonkig égett, s utolsó lobbanásával megvilágította Szindbád arcát. Most bölcs volt a csukott szemű arc, közömbös és szigorú. Csak Keleten tudnak ilyen közömbösen és méltóságteljesen nézni az urak, mikor vége van valaminek.”

Márai Sándor: Szindbád hazamegy

Birki Bernadett felvétele

RÖVIDEN

AGYÓRÓTT MEGRENDEZETT ORSZÁGOS SZAVALÓVERSENYEN a Kölcsey-főiskolát Molnár Csilla harmadéves tanító-kommunikáció szakos hallgató képviselte: külön-díjjal jutalmazta a zsűri.

AKKREDITÁLTÁK A DEBRECENI EGYETEM IDEGENNYELVI KÖZPONTJÁNAK DEXAM NEVŰ NYELVVIZSGARENDSZERÉT. Ez a vizsga államilag elismert nyelvvizsga-bizonyítványt ad, melyet az Európai Unió országában mindenütt elfogadnak. Alap-, közép- és felsőfokon kommunikatív és életszerű feladatokkal méri a vizsgázók tudását, akik érdeklődésüknek megfelelően választhatnak humán vagy reál modul közül.

GÓLYATÁBOR. Érdekes programokkal, vetélkedőkkel, kikapcsolódási lehetőségekkel várják idén is az érdeklődő gólyákat és – a nagy érdeklődésre tekintettel – felsőbb éveseket egyaránt, a Tokaji gólyatáborba. Részvételi díj: 13 999 Ft, amely tartalmazza a szállást, étkezést és a programokon való részvételt. Jelentkezési határidő: 2007. július 15., amely időpontig 5000 Ft-os előleget kell befizetni csekken. A sportversenyek, vetélkedők és a bortúrán kívül, az esemény vendégei lesznek mások mellett: Jáksó László, Azurák Csaba és a Napló stábj, DJ Leon, Hamvai PG, valamint Salsa tánccház és Conga show is várja a hallgatókat.

AZ EURÓPAI UNIÓ HUSZONHÉT ORSZÁGÁBÓL 270 FIATAL GYŰLIK ÖSSZE június 27-30. között Brüsszelben. Fotósok, tévés, rádiós és online újságírók találkoznak az Európai Parlamentben. Az európai politika szívében lehetőségük lesz az európai média megteremtésére, és hogy megvitassák Európa jövőjét az EP-képviselőkkel és profi újságírókkal. Fialatok, akik érdeklődnek a média és a politika iránt, média szakos hallgatók, pályakezdő újságírók - mindenki jelentkezhet, akinek van valamennyi tapasztalata a médiában, és elküldi az ötletét arról, milyen is lesz az Európai Média 2020-ban. (Forrás: *Edupress*)

AZISKOLAI „FEKETE PEDAGÓGIA” jelenségvilágáról tartott előadást dr. Hunyadi Györgyné, az Eötvös Loránd Tudományegyetem főiskolai tanára a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola Felnőttképzési Intézete szervezésében, május 2-án. (Írásunk a 8. oldalon olvasható)

MEGJELENT A KOMMUNIKÁCIÓS ÉS MÉDIATUDOMÁNYI INTÉZET FOLYÓIRATÁNAK, a Mediáriumnak a második, tavaszi száma. A periodika e száma a kommunikáció, a média, az egyház világából egyaránt tartalmaz elemző írásokat. (Ajánlónk a 11. oldalon olvasható)

Összefogtak az intézmények

Együttműködési szerződés jött létre a Debreceni Egyetem és a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola között. Cél: a felek már létező és jövőbeni együttműködésének fejlesztése, szellemi erőforrásaik, anyagi és intézményes lehetőségeik koncentrált és optimális hatékonyságú hasznosítása. Az együttműködés számos pontja közül a hallgatókat az is érinti, hogy a két intézmény diáksága részt vehet párhuzamos képzésben, illetve

áthallgatás útján órákat vehetnek fel a társintézményben, valamint kölcsönösen elismerik a felsőoktatási tanulmányi pontrendszer értelmiségi moduljában szerzett kreditpontokat.

A partnerek a szenátusaikban kétoldalúan képviseltethetik magukat, illetve egyéb testületekbe kölcsönösen delegálhatnak tagokat. A képviselők és a delegált tagok a testületek ülésén tanácskozási joggal vesznek részt. A képviselők az

intézményüket érintő közvetlenül érintő kérdésekben szavazati joggal rendelkeznek.

Az együttműködési feladatok irányítására, a közös ügyek intézésére a felek rektorai koordinátort részéről dr. Joó Ferenc egyetemi tanárt, oktatási és tanárképzési rektorhelyetteset jelölték ki, a Kölcsey-főiskola részéről pedig dr. Fűrj Zoltán főiskolai tanárt, rektorhelyetteset.

A legidősebb

„Egy áldott életű asszony, aki hitével, derűjével mély hatást gyakorolt az én lelkiségre is, hogy nagy terheket, próbákat lehet töretlen hittel, és derűvel hordozni” - köszöntötte az ünnepeltet 14 év ismeretség után Szabó László, a Homokkerti Gyülekezet lelkésze.

Buzáky Lajosné, Margit néni má-

jus 2-án töltötte be a 109. életévét. Az ünnepelésen két lánya, egy unokája, és két dédunokája is részt vett. Margit néni egy kis bihari faluban, Dancsházán született, majd Debrecenben ment férjhez. A mai napig a nászajándékba kapott házukban él, családjával együtt szeretettel telj környezetben.

Ünnepi díszhangversenyt rendeztek a Kölcsey-főiskola szakvezetőinek és gyakorlatvezetőinek köszöntése alkalmából május 29-én a Református Nagytemplomban. A hangversenyen fellépett: Lituus Rézfúvós Quintett, Balczó Péter operaénekes (az Adagio együttes tagja), Csorba Gergő orgonaművész (Birki Bernadett felvétele)

Nyári színház

Szórakoztató, könnyed darabokkal jelentkeznek idén ismét a Debreceni Nyári Színházi Esték című sorozat, melyet a hagyományokhoz híven a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola udvarán rendeznek meg.

Programok:

Június 20-21-22.: 20:30 (esőnap június 23.)

Eisemann – Somogyi – Zágón: **Fekete Péter (a Vidám Színpad előadása)**

Június 26-27.: 20:30 (esőnap június 28.)

Borgesson-Long-Singer-Shakespeare: **S.Ö.R. – Shakespeare Összes Rövidítve**

Július 2-3.: 20:30 (esőnap július 4.)

Molnár Ferenc: **Játék a kastélyban** (a József Attila színház előadása)

Július 7-8-9.: 20:30 (esőnap július 10.)

Jean Letraz: **Tombol az erény** (a Turay Ida Színtársulat előadása)

Július 12-13.: 20:30 (esőnap július 14.)

Sardou-Moreau: **A szóki-mondó asszonyság** (a Budaörsi Játékszín előadása)

Egységes jegyár minden előadásra: 2600 Ft. Bérlet az öt előadásra: 10 500 Ft

A legjobb sportolók

A főiskola legjobb női atlétája a 2006 / 2007. tanévben:

Herceg Ágnes (III/9).

2. Varga Edit, 3.-4. Siket Orsolya és Cseh Nikolett, 5. Szabó Szilvia, 6. Takács Szilvia.

A legjobb férfiatléta:

Baranyi Péter (III/9). 2. Szalánczi Zoltán, 3.-4. Fazekas Béla és Kiss Dávid, 5. Cseh Gergely, 6. Pongor Péter.

A HÖK-választás eredményei

Lezárultak a 2007-es HÖK-választások, melyen az alábbi hivatalos eredmények születtek:

Elnök

Nemes Anikó (294 szavazat)

Általános alelnök

Fehér Péter (392 szavazat)

Gazdasági alelnök

Kovács Gábor (283 szavazat)

Tanulmányi és szociális alelnök

Mády Marianna Éva (280 szavazat)

Külügyi ügyvivő

Lipcsei Ádám (378 szavazat)

Kommunikációs ügyvivő

Poller Ádám (158 szavazat)

Sport és kulturális ügyvivő

Fekete László (141 szavazat)

Nyelvvizsga

A főiskolán tehettek nyelvvizsgát a KFRTKF hallgatói az Idegennyelvi Tanszék szervezésében, áprilisban. Az alap- és középfokú „A” és „B” típusú, Rigó utcai ORIGO-nyelvvizsga lehetőségét angolból és németből az utóbbi két évben félévente

felkínálják a hallgatóknak. A „hazai pályán” lehetővé nyelvvizsga: népszerű. Ez alkalommal több mint száz hallgató élt vele. Az oktatók remélik: most is igazolják majd az eredmények, hogy a helyi vizsga ötlete jól bevált.

Átalakuló támogatási rendszer

A felsőoktatási törvény átalakításával megváltozik a hallgatói térítési és juttatási rendszer.

– Megszűnik az alapösztöndíj, és nem jár ezentúl alanyi jogon a jegyzettámogatás sem, hanem új anyagi források lesznek bevezetve, melyekre a hallgatóknak egyénileg lehet majd pályázniuk – mondta el érdeklődésünkre Nemes Anikó, a HÖK új elnöke.

A tanulmányi ösztöndíjra vonatkozó szabályok is megváltoznak; a következő félévtől megszűnik a 3,51-3,75 közötti ösztöndíjsáv, ezért a legalacsonyabb sáv 3,76-tól kezdődik, viszont a juttatás minimális összege meg van határozva.

A tanulmányi ösztöndíjról a szabályzat mellékletében a következő áll: „Tanulmányi ösztöndíjban a főiskola államilag támogatott teljes idejű képzésben részt vevő hallgatóinak legfeljebb 50%-a részesülhet oly módon, hogy az egyes hallgatóknak megállapított tanulmányi ösztöndíj

havi összegének el kell érnie a hallgatói normatíva 5 százaléka-nak megfelelő összeget. Tanulmányi ösztöndíj odaítélésekor – az abban részesülők körének és számának meghatározásakor – biztosítani kell, hogy az azonos vagy hasonló tanulmányi kötelezettség alapján elért eredmények összemérhetőek és az így megállapított ösztöndíjak azonos mértékűek legyenek. A főiskolára első alkalommal beiratkozó hallgató a beiratkozását követő első képzési időszakban tanulmányi ösztöndíjban nem részesülhet.”

Emellett jelentősen emelkedni fognak az úgynevezett „trehányási díjak”, amelyeket a hallgatók fizetnek például a határidőn túl leadott lecke könyvekért, szakdolgozatokért.

(Bővebb információt a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola hallgatóinak térítési és juttatási szabályzatában illetve a HÖK irodában lehet kapni.)

Nem pszichológus, pszichológianár

„Nem csodálom, hogy nem talál a fogadóórán kívüli időpontban a szobámban, mert vizsgáztatok, tréningezek, gyűléseket, szakértet, ráadásul az egyetlen még órák vannak, ott nem kezdődött meg a vizsgaidőszak.” Ez az e-mail fogadott, mikor utolsó esélyként levelet írtam a Pedagógia és Pszichológia Tanszék vezetőjének, Pinczésné dr. Palásthy Ildikó tanárnőnek.

– Elfoglalt. Nagyon. De miért?

– A hallgatók körében ez biztosan nem ismert, de meglehetősen szerteágazó oktatásszervező tevékenységet folytatok. Igen sok szakirányú továbbképzést hoztunk ide a diplomával rendelkezőknek: gyógypedagógusok, mentálhigiénés szakot, közoktatás-szervezést, a tánc- és drámapedagógus szakot, fejlesztőtanító szakot. Én a fejlesztőtanítónak valamint a tánc és drámapedagógusnak vagyok szakfelelőse. Ráadásul bekapcsolódtunk az OKJ-s képzésekbe, és ennek én dolgoztam ki a programját. Megjelent az ifjúságsegítő szakképzés, van is rá jelentkező. Én segitettem hozzá a kollégákat, hogy a program összeálljon, és ezeket folyamatosan koordinálni kell. Emellett pedig különböző országos bizottságokban képviselem az iskolát, és szakdolgozókkal is foglalkozom.

A Koordinációs tanács elnökségének tagja vagyok, opponensként működöm közre PhD-védéseken, és tudományos kutatásokat is végzek. Szakmailag, úgy látszik, elismerik a munkámat. – mondja mosolyogva, és örömmel beszél a munkájáról. Sohasem egyes számban. Mindig hangsúlyozza, hogy nem egyedül tartja fenn a „tanszéki állapotokat”, hanem sok munkatárssal dolgozik összhangban.

– *S mi ez a különleges vonzalom a drámához és a tánchoz?*

– Az egyetemi színpadon tevékenykedtem, az országos hírű Főnix kötelékében. De már általános és középiskolában is jó versmondónak számítottam, és a magyartanárom terelgetett a bölcsészet felé. Ám színész soha nem akartam lenni. Ahhoz nagyobb exhibicionizmus kell, mint amennyivel én rendelkezem. Egyszer egy filmhez kerestek szereplőket, és eljöttek hozzánk is, Debrecenbe. A női főszerepért az utolsó korig versenyben voltam, de végül nem vállaltam a megméretést. Mindenképpen egyértelmű bizonyíték lett volna, hogy van tehetségem a színészethez, viszont én más iránt voltam elkötelezett, s ez konfliktushoz vezethetett volna. Ekkor döntöttem a sorosomról, és ez így van jól. De ettől függetlenül nem távolodtam el a színjátszástól. Színpadon állni, más bőrébe bújni

– ezt kicsiben is meg lehet valósítani. Például amikor a drámáimmal játszom; mindez csak empátia kérdése. Mindkét doktorimat drámából szereztem, és nem véletlen, hogy minden évben felveszek a szakdolgozati témák közé egy-két ilyen is. Sajnos, csak elvétve választják ezt.

– *Pszichológus, vagy „csak” pszichológianár?*

– Nagyon régen végeztem a Debreceni Egyetemen – 1976-ban –, és nem pszichológusként, hanem magyar-német szakos tanárként. Aztán harmadik szakként felvettem a pedagógia szakot. Akkor még nem is volt pszichológusképzés. 1984-ben kaptam meg a bölcsész-doktorimat, és ezzel tudtam tanítani a felsőoktatásban. Tehát nem vagyok pszichológus, és a terápiás oldalát nem is vállalnám. De hiába

is berzenkedem tőle, megtalálnak ezek a problémák. Hallgatók, kollégák jönnek, valamit mondani kell nekik. Nyilvánvalóan személyesen érintenek ezek a találkozások meg problémák. De egész egyszerűen fölmérve a saját lehetőségeimet, időmet, az esetek többségében azt látom korrektnek, hogy megfelelő szakintézményekhez irányítom őket. Meg egyébként is, a főiskolai oktatás, a tanár-diák viszony hierarchikus

Pinczésné dr. Palásthy Ildikó

Fejes Márton felvétele

főlépítése, meg a függőségi viszony eleve kizárja azt, hogy hallgatók számára terápiás segítséget nyújtsunk, hiszen etikailag megkérdőjelezhető volna.

– *Biztosan sokaknak eszükbe jutott már, hogy egy pszichológiában jártas ember talán másképp tekint a hallgatókra. Nem kezd el olykor óhatatlanul*

is analizálni a szemben ülőt vizsgák alkalmán?

– Hogy bőszen nézek, és elkezdem analizálni? Nem, nem, bár tudom, hogy sokakban megvan ez a félelem. Ráadásul többen tudják rólam, hogy grafológus is vagyok... S nyilvánvalóan attól függetlenül, hogy bármiféle közöm van a pszichológiához, egy harmincéves tapasztalattal rendelkező ember viszonylag jobban átlátja az emberi kapcsolatokat, motívumokat, mozgatórugókat. Ettől lehet tartani, ha van valakinek félnívalója. Hogy vannak viszonylag pontos és megbízható jelzéseim, azt az illető saját magának köszönheti, mert ő kommunikálja. A személyi percepció, hogyne, persze, beindul. Elindul, mint mindenkinél.

Életét mindig próbálta úgy alakítani, hogy a munka színtere a munkahely legyen, az otthon pedig a családé. A kettőt mindig élesen szétválasztotta, bár ma, hogy szaporodnak a tevékenységi körei, és ezek nem egy helyszínhez kötődnek, a munkát viszi egyik helyről a másikra. És bár most is várja otthon egynéhány szakdolgozat, nincs meglegedve, mindig valamilyen új feladatot keres. Alkalmat a lelkesedésért, egyébként az elégedettség unalmába fulladna.

Moldován Tünde

„Pedagógusnak csak hivatásszerető menjen”

Bernáth Erzsike néni hamarosan rubindiplomát vehet át

Szeptemberben adják át a Kölcsey-főiskolán a 70 éve végzeteknek a rubindiplomát, melyet a szakterületükön eredményesen végzett munkáért és a hivatáshoz való hűség elismeréséül vehetnek át a díjazottak, köztük Bernáth Erzsike arany-, gyémánt-, vasdiplomás tanító-hitoktató.

Otthonában fogadott. Debrecenben, egy kis garzonlakásban beszélgettünk. A berendezés is a múltat idézte. 1937-ben diplomázott a Dóczyban, tanítói oklevelet szerzett a hűgával együtt. Akkoriban is nehéz volt elhelyezkedni. Először gyermekmellett felügyelt, majd a Gyermekklinikán kisegítő ápoló nővér volt.

A tanítás nagy álma volt, ezért rögtön igent mondott, amikor másfél hónapi helyettesítés után alkalmazták a Szatmár megyei Ökörtőfülpösön, egyházi iskolában. Hajnalban kelt, és készült az órákra, hogy az összevont négy, néha hat osztálynak minden tagja egyforma minőségű képzést kapjon.

1940-ben, a II. bécsi döntés évében a Partium, Székelyföld viszályos Magyarországhoz. Ebben az időben nevezték ki hivatásos tanítónak, Érmihályfalvára került. Mint emlékezik, ott mindenki a hivatás szeretéte dolgozott. Bernáth néni legnagyobb bánatára ez kezd kihalni a mostani tanítókból. Ma nem csak azokból lesz tanító, aki valóban az szeretne lenni, és ez rányomhatja a bélyegét a későbbi munkájukra is. „Én mindig azt mondtam: pedagógusnak és orvosnak csak az menjen, aki szereti, amit csinál. Ezt csak így lehet eredményesen végezni.”

Érmihályfalva után szomorú és kemény időszak következett Er-

zsike néni életében. A nemzetet ismét szétszakította a politika és a nagyhatalmak. Szüleire költözött Debrecenbe. Embert próbáló időszak volt, szegénységgel és lemondással. A Nyíradony melletti Gass-tanyára került két kislány mellé, tanítani. Élni akarás és az erős hivatástudat jellemezte hűgával őket ebben az időben, s talán ez a

Mónus Anikó felvétele

tanítani akarás vezette őket Pallagrára. Majd elhelyezték őket Fülöpre.

Erzsike néni sokszor dolgozott egy helyen a hűgával. Gass-tanyára is vele ment vissza dolgozni. Iskolát alapítottak a gazda dohánycsomózójában, ott tanítottak mindennap délutáni váltásban. A berendezés nagyon szerény volt, a tüzelőt is a gyerekek vitték magukkal. Először hallottam tőle a beszélgetésünk során, hogy nem volt meglepés sorsával, várta a változást, s azon gondolkodott, hogy elmegy gyógypedagógusnak. Azóta nem bánja, hogy mégis a tanyán maradt. Emlékeiben az ottani emberek segítőkészek. A gyerekek nem rosszak, jobbak, mint a városi iskolákban. „A hűgómval szeretünk

volna változatosabbá tenni a tanyasi emberek életét. Az életből vett történeteket találtunk ki, s színdarabként eljátszottuk a gyerekekkel.”

Hogy melyik módszert tartja a leghatásosabbnak? „Egész életben elemző-összetevő módszerrel tanítottam. Először a hangot tanulták meg a nebulók, majd hangoztatták és összekapcsolták a magánhangzóval, csak utána szótagoltak. Karácsonyra már mindenki ismerte a betűket. Nem kerülhettek magasabb osztályba a gyengén teljesítő gyerekek.”

Erzsike néni mindig írt a táblára, hogy a tanulóban ezáltal is rögzüljön a tudás. Úgy látja, „a mai gyerekek sajnos nem tanulnak meg értőn olvasni.”

Amikor a pálya becsületéről beszélgetünk, csak elnézően mosolyog. „Tanítottam tanyán és falun, biztosan állíthatom, a szülői felfogást kellene gyökeresen megváltoztatni. Én nem emlékszem rossz gyerekekre, mindig megvédtem őket. Ha a tanító sem áll ki mellettük, akkor kicsoda? Nem beszélgetnek eleget otthon a gyerekekkel, pedig ez az alapja mindennek.”

Az idős tanítónő életpályája példa mindenki előtt. A hivatás szeretetéről és a hit erejéről tanúskodik. Élete bizonyíték arra, hogy nem minden pedagógust hajszolnak a diákok a kiegészítő állapotába, csak szeretni kell a gyerekeket és szeretettel tanítani őket.

Hitében megerősödve egyengette a gyerekek életét, mosolyogva emlékezik az apró csínytevésekre. Ezek nélkül nem lehet teljes a tanítók pályája.

Bihari Nóra

(A portré teljes szövege a Lícium Médiaportálon olvasható: licium.hu)

A tanítóképzés volt az élete

Búcsú dr. Zabó Zoltán főiskolai tanártól (1940-2007)

Manapság már kevesen teszik fel életüket egyetlen célra, feladatra. Nyugodtan mondhatjuk, dr. Zabó Zoltán tanár úr a tanítóképzésre tette. A sárospataki képzőből került a debrecenibe a '70-es évek derekán, s volt egy negyedszázadig az Anyanyelvi Tanszék megbecsült oktatójaként, az egykor kibocsátó Kossuth-egyetem, az Alma Mater közelében. Hiszen a nagyhírű tudós, Barta János professzornál doktorált irodalomtörténetből, s itt, a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán, illetve elődjén, évtizedekig oktatott az orosz nyelven kívül magyar nyelvtant, irodalomtörténetet, az önállósult tanszéken belül nyelvhelyességet, stilsztikát, műelemzést, korunk irodalmát a '90-es évek elejétől 2000 tavaszáig, amikor től elragadta közülünk súlyos betegsége.

Pilinszky János ismert verse jár eszemben: „Alvó szeged a jég hideg homokban. / Plakátmagányban ázó éjjelek. / Égve hagyta a folyosón a villanyt. / Ma ontják véretem.”

Koporsónk bizony „Alvó szeged a jég hideg homokban”. Lelkünkkel kevesebb alvó testünk, ami föld alá kerül. Kérdés, mennyit szorít ki a hideg homokból a küldetésünknek megfelelő, egyszerű és egyszeri földi életünk?

Évtizedekig dolgoztunk a tanszéken többen, egy generációból, egy egyetemről, azonos képzést kapott kollégák. Néhá-

nyan egy szobában is voltunk, íróasztalunk is egymás mellett állt. Ha nem szóltunk is, mindent leolvastunk egymás arcáról. Átbeszéljük az egész rendszerváltást, az irodalmi folyamatokat, a maradandó értékeket.

Az a jellegzetes bordó színű aktatáska mindig tömve volt jegyzetekkel, füzetekkel, folyóirattal, könyvvel, mindig vitte órára magával. A legolvasottabb, a legnaprakészebb volt közöttünk. Mindig meghallgattott, segíteni, óvatosan okítani, jobbítani próbált. Akár kollégaként, akár tanszékvezetőként, főiskolai tanácstagként, akár az intézmény közalkalmazotti tanácsa elnökeként szólalt meg, tárgyilagosan, elfogulatlanul intézkedett, formált véleményt.

Megdöbbenő, az emberiség próbája, amikor kitudódik előttünk az, hogy talán az utolsó betegség jött el, s ezzel a tudattal a kockázás bizonytalanságának kínjától sebezten kell élni ezután. Erőt adott a kór elviseléséhez és hordozásához a sok irodalmi példa erkölcsi értéke. Mindenki előtt tudható, hogy nem tér vissza sem a múlt, sem az ifjúság, leélni is csak egyszer lehet a világi életet. Mindnyájunknak idézem Pál apostol vigasztaló szavait közös gyászunkban a 2. Korintusi levél 1. részéből: „Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéséből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.”

Dr. Lévay Botond

A fényképezőgép mögül

A bulivilág kulisszatitkai

Bár már majdnem dél volt, alig bírtam felkelni. A vizsgaidőszak azonban a nyakunkon, ezért tanulni kezdtem. Néhány oldal elolvasása után rádöbbenem, hogy egy „átmulatott” éjszaka után reménytelen vállalkozás. Akkor jött a gondolat: be kellene kapcsolnom a tévét. Minden hétköznap, fél tizenegyor közvetítenek egy műsort a Duna Televízióban, mely a Kívánságkosár címet viseli. A stúdióba egy idős hölgyet kapcsolnak, aki a Minden csak komédia! című nótát kérte.

Pontosan tizenkét órával ezelőtt érkeztem egy főiskolai buliba, ahol egész gombostűhalmokat lehetett volna dobálni. Az üresség, ha szokásos becsicscentős-táncolás minőségében vágok neki az éjszakának, nem zavart volna, de azon az éjjelen dolgoztunk. S mivel ezt néhányan kétségbe vonták, bevallom, én csak figyelemmel kísértem a partifotózás munkálatait, mégis a megszokottól minden eltérőnek tűnt.

Amikor valaki betámolyog egy táncos helyre, általában már nem nevezhető józannak. A ruhatárig talán még eljut, mielőtt a következő felesért menne a pulthoz, de lehet, egyből a táncterem kőre ki. Rágyújt; mivel jobbra-balra dől, kiéget maga körül egy-két inget, de nem baj, mert senki észre sem veszi; lökdösődik és táncol. – Ezt különösebb megfigyelés nélkül, bárki megállapíthatja. Fel sem tűnik, szinte magától értetődő, hogy pincérek járkálnak az üres üvegekkel, melyekből a pezsgőt egy magas barna ejtette el, kétszer belerúgott, majd legyintve továbbállt. Valaki ruhatári, más belépőjegyeket árul; a DJ zenét kever, és villanó fények tűnnek fel a zöldes-kékes-pirosas lámpák között.

Egy betűkben gondolkodónak

igazi munkaélmény a hasonló éjken egy fényképész nyomába szegődni. Talán a vaku világítja meg jobban a teret és az arcokat, talán a fáradtság; vagy máskor a mindent betöltő füst ködösíti a tudatot. Mindenesetre sokszor hallani: a fénykép megmutatja a hibáinkat.

Mégsem igaz tökéletesen, hogy valami, ami csak egy pillanatot örökít meg, az egyetlen és igaz valót mutatja. Művészet inkább, mely ettől varázslatos. Ha velünk történt, visszaemlékezve megeleveníthet-

csak lehet. Megnézzük a képet, és szörnyülködünk: ez rettenetes... – majd ártatlan ábrázattal hozzátesszük: de azért maradhat.

Ezután útjaink szétválnak, sokszor összefutunk még, a hely kezd összemenni. Újabb arcok, újabb felvételek, de sokan nem akarnak fényképet.

Körülöttünk már egész hulladéktelep gyűlt össze. Folyamatosan belelépek egy eldobott csikkbe, vagy rágógumiba. Az asztalokon üres bagódobozok, kiöntött szesz,

Mónus Anikó felvétele

jük, ha nem, hozzárendelhetünk képzelt történeteket, s végül talán elhisszük, hogy a fényképekről ránk mosolygó arcok valóban nevetnek.

Amikor kamera elé kerülünk, máris játszunk: megigazítjuk a hajunkat, vagy megkérdezzük, hogy jól nézünk-e ki, s pózolunk. Miben más ez az éjjel? A mozdulatlan, sokszor kicsavarodott testhelyzetet – melyben úgy gondoljuk, jól mutatunk – percekig képesek vagyunk tartani. Türelmesen várjuk, hogy szemünkben kigyulladjanak a fények: egyszer, kétszer; ahányszor

elborult üvegek. A hozzánk hasonlóan oda-vissza járkáló pincér már nem is tudom, hányadszor néz rám kétségbeesetten. Minden csak komédia! – gondolhatja.

Játék, melyet észre sem veszünk. Játék, amelyet általában élvezünk. Hiszen a gyerekek imádnak játszani. Ezért: „Tanulj meg, fiacskám, komédiázni, / tanulj meg kacagni, sírni, ha kell, / magaddal törődj csak, más senkivel... / Mert minden csak komédia.” Am felmerül a kérdés: a játékot tanulni kell?

Csendom Andrea

KOMMENTÁR

A bürokrácia labirintusában?

A tavaszi szemeszter közepén vették be a Kölcsey-főiskola könyvtárában azt a szabályt, mely szerint egy könyvtárhasználó legfeljebb félórán át használhatja a számítógépet. E formula bevezetésével elsőre úgy tűnik, igazságossá sikerül tenni a könyvtári számítógépek használatát, de ez még sincs így. A probléma abban áll, hogy a számítógép-használók nagy része, mintegy háromnegyede csak az elektronikus postafiókját nézi meg,

vagy a mostanában „trendi” iwiv nevű közösségi portált bámulja, esetleg túlbuzgón chatel, netalán valamelyik érdektelen agysejt pusztító internetes játékkal üti el az olcsó idejét.

Úgy látszik tehát, hogy a könyvtárhasználók fennmaradó 20-25 százaléka nem tudja a tudományos, kulturális munkáját bevégezni, nem tudja a szakdolgozatát és egyéb tanulmányát megírni, mert félóra után (ami épp csak néhány

gondolat lejegyzésére elegendő) át kell adnia valamelyik – legtöbbször unatkozó – diáktársának a számítógépet, hogy az előbb említett cselekvésekkel szórakoztassa magát.

Ha a könyvtár vezetősége igazságosságot akart teremteni a géphasználatban, akkor be kell ismernie, hogy nem jártak sikerrel. Más módon kellene tenni, mert a könyvtár nem játékbarlang, ahol unalmunkban ingyen kielégítjük szórakozási vágyunkat! Nem! A könyvtár az informálódásban, tudásszerzésben, szellemi munkavégzésben kell, hogy segítséget nyújtson.

Sajnálatos módon mégsem ez látszik kialakulni. Ha a könyvtárat a tudás központjának tekintenék, akkor valóban az használhatná a jelenkorban már a (szellemi) munkához elengedhetetlen informatikai egységeket, aki valóban a könyvtár klasszikus értelemben vett szellemiségét képviseli. A könyvtár is a bürokrácia végtelen labirintusában kacsmarog?

Kovács Barnabás

Angyal Ádám felvétele

ÁHITAT

Őszintén megállni Isten előtt...

„Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztett” (Lukács 19, 10).

Dominik úgy döntött, tanulmányai érdekében bent tölti a hétvégét a kollégiumban. Elindult sétálni a városba. A villamoson hosszú idő után ismét látta a lányt, aki kitarást kívánt neki a nehéz vizsga előtt. A lány odalépett hozzá, és a kezét nyújtotta: „Szia, Fanni vagyok. Már találkoztunk! Hogy sikerült a vizsgád?” – Dominik zavarba jött. Néhány kínos perc után sikerült elmesélnie. Fanni félve kérdezett: „Nincs kedved eljönni velem bibliaóra? Persze, ha semmi dolgod nincs!” – „Veled tartok” – jött a határozott válasz.

A következő pillanatban Dominik azon kapta magát, hogy bent ül egy teremben, és körülötte mindenki énekel. „Ez se lehet hosszabb, mint az, amit a nagyival szoktunk hallgatni” – nyugtatta magát Dominik, és elmerült gondolataiban. Végigfuttatta magában a nap eseményeit, hogy mit kellett volna tennie, és mit nem, de egy idő után azon kapta magát: a prédikációt hallgatja. Egy mondat ragadta meg, amelyet háromszor is elismételt magában! Büszke volt magára, mert a lelkész is ezt a mondatot emelte ki, mint amely neki is megtetszett. Hátradől, kezét összetette, és elhatározta, most odafigyel. Meg akarja érteni, miért kell Jézusnak olyan ember, aki elveszett. Aki nem találja a helyét a világban, magányos, és nincsenek barátai. Miért kellene ilyen emberek Jézusnak?

Épphogy megfogalmazódtak benne a kérdések, a lelkész máris megválaszolta őket. Mi Jézus előtt mind egyformák vagyunk, elesettek és elvesztettek. Hasonlíthatjuk magunkat másokhoz, vagy akarhatunk megfelelni bárkinek, mi Jézus előtt csak emberek vagyunk. Miattunk halt meg, és adta számunkra az örök életet, kegyelméből. Jöhet elének bármilyen akadály, Jézus mellettünk áll. Még akkor is, ha úgy érezzük nincs

velünk senki, és „az egész világ magunkra hagyott”. Óv és félt minket! Bízunk rá életünket, és ne féljünk hinni benne: Jézus miket is keres!

Kijöttek a templomból – Dominik odafordult Fannihoz, félve, de annál nagyobb kíváncsisággal kérdezte meg: „Te szoktál imádkozni? Hogyan csinálod?”. Fanninak hirtelen semmi nem jutott eszébe. Őt is régen, még a nagymamája tanította. Aztán így magyarázott: Jézus a mi barátunk, akinek mindent elmondhatunk. Ő meghallgat minket, és a Biblián keresztül tanácsot ad. Épp csak belemelegedett a magyarázásba, rápillantott az órájára, és elköszönt. Már várják otthon. A sietségben Dominik elfelejtette elkérni a telefonszámát, de amikor utánakiáltott, ezt válaszolta: – „Ha találkoznunk kell, úgyis fogunk! Próbáld meg imádkozni a kedvemért!” – és már el is tűnt. Dominik csak állt. Csak a megjegyzett mondat, a lelkész szavai és Fanni imádságra buzdítása csengett a fülében.

Miután hazaért, lefeküdt aludni. Néhány óráig csak forgolódott, a háttérben szóló kellemes zene sem segített, hogy Dominiknak szép álmai legyenek. A takaró alatt kulcsolta össze kezét, mintha rejtegetnie kellene valaki elől. Bátortalanul kezdett el imádkozni, mintha attól félne, hogy valaki meg fogja hallani. Hálát adott az egész félévért, mert most már tudja, honnan volt annyi ereje. Megköszönte a találkozását Fannival, és hogy elmehetett vele Bibliaóra, ahol hallhatta: Jézus számára ő is fontos, tegyen bármit, és legyen bármilyen. Egy idő után elkalandozott, és olyan dolgokat is elmondott Jézusnak, amilyeneket csak egy bárány mond el az ember.

Őszintén megállni Isten előtt, hogy elmondhassunk neki mindent, hogy érezhessük: ő velünk van, és szeret minket. Azt hiszem, ez a legnehezebb. Először megállni Isten színe előtt, és őszintén elmondani neki mindent.

Hegedűs Dorottya

Globális színek

Sok szép szín van a dobozban, s mindegyik varázslatos a maga nemében. Finoman érinti őket a kislány, hogy meg ne törje keze, mit gyermeki csodálattal figyel szemé. De ez nem porcelán, csak gyurma. Puhán nyúlós, nehéz massa, mely porszemcséket hagy az ujjbegyeden. Formát ölt, ahogy te szereted.

Melyiket veszi ki először? A citromsárgát. Ezt a figyelemre törtető, harsány, vidám színt. Az reklámozza a legjobban magát. Tulipánfejet gyúr belőle, három szíromcsúcsát hegyesre vájja, ahogy a meséskönyvben látta. Majd halacska készül a kékből, szája nyitva marad a tátogásból, s pikkelyeit a ceruza hegye rajzolja gömbölyűre. Töpreng a gyermek: mivel is esznek a ferdeszeműek? Jaj, pálcika, és gyorsan kész a lila másolata. A feketéből Miki egér-fej lesz, gombos orral és fekete fülekkel, a narancssárgából meg kenguru, nagy erszényvel. Az

asztalon hever egy alma. Piros, talán nem annyira, mint a piros színű gyurma, de mintának épp megteszi, szebb is lett, mint az eredeti. De az alakot öltött színnek hamarosan elvesztik értéküket. Eljátszik a gondolattal, mi lenne, ha összegyúrná mindet. Vajon olyan lenne, mint a szívárvány? Most már nem bírja ki, tudnia kell a választ, s mindegyiknek letépi a felét. Gyúrja, gyúrja még a színek egybe nem érnek, de már látja, hogy hibás volt az ötlet. Összemosódnak, nem lehet már észlelni élüket, csak egy szürke, eldobható vacak lett. A játék elvesztette varázsát.

„Elrontottam” – gondolja magában a lány. Még egy pillantást vet a szírom nélküli tulipánfejre, a fül nélküli Miki egérré, majd elhagyja a szobát. Egy olyan kifejezés jut erről eszembe, melynek jelentése: a népek keveredése.

Kovács Fruzsina

Hobbinak indult – szenvedéllé nőtt

Interjú a Style Beyond breaktáncosával

Style Beyond, azaz stílusokon túl – ez a neve egy debreceni breakes formációnak. Az öt fiú igazi baráti közösség, életük a tánc. Amatőrbajnokságot már nyertek, és idővel a profik között is szeretnének hasonló sikereket elérni. Fekete Sándorral, az öt éve (együtt)működő csapat tagjával beszéltem.

– Ismertesd ennek a táncnak a történetét! Honnan, mikor indult, kik kezdték el?

– 1982-ben jött létre a break alapja. A tánc az Egyesült Államokból indult. Ekkor még két tánc műfajból állt össze: az electric boogie-ból – vagy ahogy sokan ismerik: a „robotozás”-ból – és a hiphop-táncból. 1982-84-ben mutatták be a Break I. és a Break II. című filmet. Ezek hatására sokan kezdtek el táncolni. Majd 1993-94-ben a világbajnoksággal vált ismertebbé ez a táncstílus. 2000-ben jött a robbanás, a tánc stílusa ekkor változott meg: sokkal akrobatikusabb lett, új elemek jöttek létre, látványosabbá vált, és már az egyéni stílus mellett jellemző lett a csapatmozgás is.

– Mutasd be a csapatot! Hányan vagytok, mit kell rólatok tudnunk?

– Öttagú csapatunk már öt éve

dolgozik együtt: Style Beyond néven vagyunk ismertek. A legfiatalabb tagunk Makk, 19 éves. Ő 13 évesen kezdte a táncot, tehát elő-

Annus Tímea felvétele

készíti a koreográfiáinkat. Övé az alap gondolat, mi hozzá tesszük egyéniségünket, így válik teljessé. Emellett ő is táncol. Végül itt va-

nyösebb helyzetben volt, mint mi, akik 18-19 évesen vágunk bele. Ekkorra már kötött az izomzat, sokkal nehezebben tanul az ember. Makk két hónap alatt megtanulta azt az elemet, amelyhez nekem egy év kellett. Mi kezdtük őt tanítani, de ma sokkal ügyesebb nálunk... Yo-man a csapat másik tagja. Mr. Csé Nyíregyházán tanul, testnevelő tanár bácsi lesz belőle. GAS-O

gyok én, Blondie. Hat éve kezdtem a breaket.

– Hobbinak indult tehát a tánc, időtöltésnek. De a szavaidból ítélve mára ez több lett.

– Így igaz, hobbinak indult, de mára szenvedéllé nőtt ki magát. Ez egy életstílus. Egyszerűen nem tudod megállni, hogy ne táncolj. Rájössz, mennyire jó a zenére mozogni, és nem tudod abba hagyni.

– Van arra lehetőség, hogy megmutassátok magatokat színpadon? Akár itt Debrecenben, akár másutt az országban?

– Bár a magyarországi break tánc nincs eléggé elfogadva, szerencsére van lehetőségünk, hogy fellépjünk. A City Rádió és a Napló közös turnéorozatára már három éve járunk. De bárhová szívesen megyünk. Legutóbb egy iskolában léptünk fel, s két liter kólát kaptunk táncunkért. De nekünk nem a juttatás számít, nem ezért csináljuk. Amint már mondtam, ez szenvedély. A magyar médiát szerintem nem érdekli a break, nem elég népszerű számukra. Nincs mögöttünk egy menedzser, s míg ez így van, addig nem tudunk labdába rúgni. Pedig nagyon sok embert érdekel ez a tánc. Ha breakelünk az utcán, aki elmegy mellettünk, legyen kisgyerek, időse néni, általában megáll, és megnézi, mert érdekli.

– Melyik volt a legemlékezetesebb fellépésed?

– Soha nem fogom elfelejteni a amikor mások előtt legelőször táncoltam. De mindegyik fellépés, verseny fontos nekem, mindegy, milyen helyezést értünk el, mert tudjuk, a legjobbat hoztuk ki magunkból, és ez a lényeg! Fontos és nagyon emlékezetes verseny volt

a pécsi. Amatőr kategóriában első helyezést értünk el! Álltunk a színpadon, nekünk szólt a Rocky-film zenéje... Most már körülbelül a két-századik fellépésnél járunk.

– A közelmúltban milyen versenyeken mutattátok meg tudásotokat?

– Két nagyszabású versenyen vettünk részt. Az egyikben harmadikok lettünk, a másikon – 26 csapatból – a negyedik. Az ilyen versenyek ösztönöznek, hogy jobbat és jobbat kell alkotnom, hogy le tudjam győzni a másikat. Egy viadal után lehet, hogy lógotod az orrod, mert a másik nagyon jól táncolt, és elkeseredsz. De hazajössz, csinálod, próbálkozol, addig, amíg nem sikerül, erőt merítesz, és rájössz, de hogy vagyok kevés, meg akarom csinálni, jobb leszek, mint az ellenfél, és akkor sikerülni fog! Így tudsz fejlődni.

– Milyen terveitek vannak?

– Régebben láttunk egy francia breakszínházat. Ennek az a lényege, hogy nincs beszéd, csak tánc. A táncal fejezed ki érzéseidet, mondanivalódat, gondolataidat. A csapat álma, létrehozni egy kizárólag breakelemekből álló színházat hozunk létre. Történetet mutatnánk be, tele forgásokkal, ugrással, csapattáncal, egyéni stílusokban.

Erdős Anett

Végzősbál az Aranybikában

Hosszú idők óta hagyomány már a Kőlcsey-főiskolán, hogy a negyedévesek tiszteletére végzősbált rendeznek. Ezúttal is a HÖK szervezte meg a mulatságot. A rendezvényen számos tanár részt vett, akik a hallgatókkal együtt vigadtak és ünnepeltek.

Május 18-án végzősökkel telt meg az Aranybika hallja. Itt volt ugyanis a gyülekező hét órától egészen addig, míg mindenki meg nem érkezett (igaz, voltak olyanok

is, akik csak a rendezvény végére értek oda...). A bál a Bika üvegtermében volt, mely ezúttal is kiszolgált a bálozókat: oldalt italt, körös-körül pedig fenséges ételek.

A bált Csorba Péter rektor nyitotta meg. Ezután mindenki elfogyaszthatta első aperitifjét... Természetesen izgalmas beszélgetések folytak tanárok-hallgatók között arról, hogy mik is történtek az elmúlt négy év során.

A jó hangulatról a Sütő Band ze-

nekar gondoskodott. Örökzöld nő-tákat is játszottak a bálozók nagy elégedettségére, hiszen azokra a számokra lehetett csak igazán jókat táncolni. Egy rövid időre üres lett a táncter, hiszen a Salome Tánc- és Sport Egyesület latin táncbemutatója következett. Ezután természetesen tovább folytatódott a buli, megtisztelte a végzősbált még egy Elvis Presley-imitátor, aki élő műsorban.

B. Sz.

Angyal Ádám felvételei

Nappali tagozat 2003-2007

Tanító szak Angol műveltségi terület

Csoportvezető
Szirmai Erika
adjunktus

Hudák Edina
Illyés Edina
Lámer Anita Petra
Nagy Anita
Puskás Viktória
Simon Anikó Erzsébet
Somogyvári Ildikó
Szabó Erika
Szokolai Katalin
Szűcs Marietta
Tarnóczi Edina

Tanító szak Német műveltségi terület

Csoportvezető
Dr. Eged Alice
docens

Balogh Lilla
Drahos Dániel
Győrfi Viktória
Gyüre Csilla
Kiss Mónika Beáta
Máté Anna Zsófia
Nagy Kinga
Németh Krisztina
Pápis Andrea
Polyák Rita
Szabó Erika

Tanító szak Család és háztartási, gazdasági ismeretek műveltségi terület

Ács Enikő
Bartha Mónika
Czégény Katalin
Feké Márta
Gregus Krisztina
Gyenge Szilvia
Horogh Enikő Ágnes
Kollár Mariann
Kovács Andrea
Nagy Evelin
Rácz Ildikó
Sztányi Renáta
Takács Ágnes
Tóth Éva
Törös Ibolya
Veréb Erna Katalin

Tanító szak Ember és társadalom műveltségi terület

Madar Anett
Nagy Hajnalka
Oláh Blanka

Tanító-kommunikáció szak Ember és társadalom műveltségi terület

Csoportvezető
Dr. Szöörné Antal Ilona
docens

Ádám Andrea
Bányai Edina
Berényi Alíz
Bóbis Beáta
Bökő Anna
Dandé Melinda
Dégi Virág
Dobos Zita
Fejesné Dupka Melinda
Füleki Ágnes
Gilicze Réka Jolán
Glicza Zsófia
Gyarmati Ildikó
Hajnal Edit
Horváth Andrea
Hradeczky Viktor
Juhász Enikő
Kedves Tamás
Kiss Mária
Knizner Anett
Kokas Noémi
Kunkli Gabriella

Tanító szak Informatika műveltségi terület

Csoportvezető
Dr. Cserhátiné Vecsei Ildikó
adjunktus

Baráth Anita
Birke Anikó
Borsi Éva
Cserős Zoltán
Csikós Judit
Harmati Éva
Hasulyó Anikó
Király Adrienn
Kiss Éva Erzsébet
Kiss László
Lengyel Emese
Ludman Róbert
Medve Edina
Pál Tímea

Tanító-informatikus könyvtáros szak Informatika műveltségi terület

Nagy Gabriella
Sárosi Mária
Szendrődi Katalin Irina

Tanító-reformatus hitoktató szak Ember és társadalom műveltségi terület

Filep Katalin
Nagy Zsuzsanna
Vincze Anikó

Tanító szak Vizuális nevelés műveltségi terület

Csoportvezető
Tamus István
docens

Balogh József Tibor
Cseh Andrea
Csere Gabriella
Derzsényi Zsuzsa
Julianna
Dobó Anett Éva
Gere Zsuzsa Ágota
Háló Adrienn Anna
Kazai Györgyi
Kiss Melinda
Kozma Zsuzsanna
Nagy Judit
Nemes Viktória
Papp Judit
Sánta Zsuzsa
Somogyi Anett
Szabó Ildikó
Szabó Tünde
Szuhai Beáta
Takács Tímea
Tóth Klaudia
Varga Tímea
Veres Gábor

Tanító szak Magyar nyelv és irodalom műveltségi terület

Csoportvezető
Csákberényi-Nagy
Miklósné dr.
docens

Aros Anett
Bagi Orsolya
Bíró Ágnes
Borbély Anita
Boruzs Tünde
Braun Anita
Brehó Mónika
Csákó Ágnes
Csohány Andrea
Derzsy Otilia
Dobiász Anett
Dolhainé Áncsák Melinda
Enyedi Dóra
Farkas Beáta
Jeczó Renáta
Kálmán Andrea
Kötélverő Marianna
Makula Anita
Miklós Erzsébet
Móruccz Henrietta
Nagy Emőke
Nagy Erika
Pálfi Anikó
Pócsik Lívია
Rácz Alíz
Veres Krisztina

Tanító-kommunikáció szak Ember és társadalom műveltségi terület

Csoportvezető
Erdeiné Nyilas Ildikó
docens

Kiss Attila
Meszesán László
Molnár Melinda Gabriella
Molnár Orsolya Brigitta
Monostori Zsuzsa
Nagy Dávid
Nagy Emese
Nagy Enikő Bernadett
Nemes Erzsébet
Pécsi Norbert Sándor
Sólyom Eszter
Szlovák Viktória Mária
Toldi Éva
Tordai Ildikó
Turzó Renáta Erika
Vad Erzsébet Ágnes
Varga Alexandra
Varga Judit
Végh Zsuzsanna
Vértési-Nagy Tünde
Vigh Rita
Zubály Erika

Tanító szak Magyar nyelv és irodalmi műveltségi terület

Csoportvezető
Girasek János
docens

Baksa Heléna
Dévai Lilla
Fazekas Anita
Molnár Szilvia
Nagy Tímea
Pozsonyi Zsófia
Rózsa Edit
Sári Ágnes
Sebestyén Zita
Simkó Brigitta
Sós Ágnes
Suta Ildikó
Szabó Boglárka
Alexandra
Szabó Katalin Szilvia
Szaniszló Éva
Szikora Szilvia
Szilágyi Andrea
Szilágyi Mária
Szűcs Csaba
Tamás Éva Noémi
Tatár Ágnes
Tóth Éva
Vadon Szilvia
Vesza Anikó

Tanító szak Természetismeret műveltségi terület

Andirkó Zsuzsanna
Balla Gergely
Szilágyi Lilla

Tanító szak Testnevelés és sport műveltségi terület

Csoportvezető
Nádasi Lajos
docens

Balogh Emese
Burai Zsanett
Csontos Gabriella
Dáné Orsolya
Dózsa Tünde
Fésűs Éva
Hajdú Enikő
Haklik András
Harbula Balázs
Hegedűs Éva
Horváth Mónika
Kiss Beáta
Kocsorák János
Komáromi Szabolcs
Krucsó Péter
Moravcsik Erika
Nyitrai Zita
Puskás Szabolcs
Rácz Edina
Szoboszlai Kinga
Talpas Renáta
Tokaji Anikó
Varga Emese

Tanító szak Ének-zene műveltségi terület

Csoportvezető
Kedvesné Herczegh Mária
docens

Balogh Katalin
Béres Eszter
Csala Orsolya
Daróczi Judit
Dulacsi Erzsébet Hajnalka
Plés Zsuzsa
Rostás Csilla
Tóth Anita
Tóth Magdolna

Tanító-kántor szak Ének-zene műveltségi terület

Tóth Márta

Tanító szak Matematika műveltségi terület

Dénes Dóra Tünde
Németh Éva
Péntek Nikoletta Mária
Rácz Zita

Informatikus könyvtáros- kommunikáció szak Csoportvezető

Dr. Kecze László
főiskolai tanár

Andriska János
Arany Ágnes
Birki Bernadett
Bródi Ildikó
Csendes Vivien
Dankó Mariann
Deczki Anna
Farkas Andrea
Fürtös Andrea
Hajdu Mariann
Hajdú Márta
Kassai Bernadett
Keresztesi Dóra
Keszler Zsuzsanna
Kiss Attila István
Kiss Gábor Gergely
Kiss Ildikó
Kiss Lívია
Kiss Tamás
Kondor Edina Zsuzsanna
Kondor Gyula
Kotora Márta Boglárka
Lakatos Tamás
Lénárt Tímea
Lengyel Anita Ildikó
Menyhárt Viktória

Informatikus könyvtáros- kommunikáció szak

Csoportvezető
Kerekes Sándor
stúdióvezető, óraadó tanár

Bihari Edit
Borbíró Istvánné
Deme Dávid
Kardos Tímea
Kiss Ilona
Molnár Kristóf
Pál Zsuzsa
Pásztor Krisztina
Pindzsujá Anita
Rácz Szilvia
Rétháti Adrienn
Szabó Ágnes
Szabó Ilona Tímea
Szakál Anikó
Szegedi Adrienn
Szerencsi Renáta Kitti
Takács Péter Levente
Tamás Noémi Réka
Tar Anita
Tarczy Zsuzsa
Tírol Hajnalka
Tóth Andrea
Tóth László Zoltán
Vasas Katalin
Varga Julianna
Varga László Balázs
Varga Renáta
Vatler Gabriella
Véron Tímea

**Esti tagozat
2003-2007**

**Tanító szak
magyar nyelv és irodalom
műveltségi terület**

Csoportvezető

Hodossi Sándor
főiskolai adjunktus

Bakosné Pálóczi Anikó
Balla Ildikó
Beke Dóra Edina
Boda Henrietta
Gyüre Adrienn
Kádár Csilla
Katona Emese
Kiss Attila Sándorné
Kiss Lászlóné
Kovács Attila
Kurucz né Nagy Barbara
Lakatos Valéria
Lakatosné Tóth Erika
Lesku Mária
Lugosi Katalin Anita
Mesterné

Bucsku Erzsébet

Nagyné Bagdi Angelika
Novák Katalin
Nyakas Anita Ivett
Nyika Jánosné
Orosz Krisztina
Rakovitsné Oláh Teréz
Seprényiné

Terhes Angéla

Simon Gyöngyi
Szabóné

Dömölki Orsolya
Szántóné Sarkadi Mónika
Timáriné

Sebestyén Márta

Tóth Ágnes

Veress Róbertné

**Tanító szak
Technika műveltségi terület**

Borsos István
Czirbikné Rábai Edit
Demeterné
Jakab Marianna
Katona Krisztián Dániel
Keczánné Mátrai
Hedvig Veronika
Koncz Jánosné
Kovács Éva
Madar Józsefné
Molnár Gabriella
Pékné Bíró Tímea
Petrohainé
Kukucska Katalin
Szima Györgyné
Szűrös Csaba János

**Tanító szak
Német műveltségi terület**

Budaházy Virág
Kun Adrienn Mariann
Mogyorósi Csaba

**Tanító szak
Testnevelés és sport
műveltségi terület**

Szántó Evelin
Pogácsás Erika

**Tanító szak
Vizuális nevelés
műveltségi terület**

Jakab Zita

**Esti tagozat
2002-2007**

**Tanító szak
Ember és társadalom
műveltségi terület**

Bartha Miklósné
Dankovics Szilvia
Figéné Szabó Tímea
Mursa Ilona
Pántya Lászlóné
Rása Mónika
Ratku Attiláné
Váradi Szilvia

**Tanító szak
Magyar nyelv és irodalom
műveltségi terület**

Csoportvezető
Bodoki Zoltán
adjunktus

Hádáné Gulyás Ildikó
Kiss Anita
Kovács Sándor Istvánné
Szilágyi Renáta

**Levelező tagozat
2004-2007**

**Informatikus könyvtáros
szak**

Csoportvezető
Dr. Goda Éva
főiskolai anár

Ács Lászlóné
Dankóné Ládi Tímea
Eignerné Gyürky Katalin
Kovács Viktória
Pásztori Anna Mária

**A főiskola
vezetői
és oktatói**

Dr. Csorba Péter rektor
Dr. Fürj Zoltán
rektorhelyettes

Dr. Cserhátiné
Vecsei Ildikó
oktatási és infor-
matikai igazgató

Agárdi-Frei Zsuzsanna
főiskolai docens

Arany Lajos
szerkesztő

Dr. Bagi Éva
tanszékvezető,
főiskolai tanár

Balla Tibor
főiskolai docens

Dr. Balogh Lászlóné
főiskolai docens

Beidekné Kovács Adrienn
főiskolai tanársegéd

Benyáts Balázné
főiskolai adjunktus

Berek Sándor
főiskolai adjunktus

Dr. Bertók Béla
főiskolai docens

Bodoki Zoltán
főiskolai adjunktus

Dr. Bohdanczky László
főiskolai docens

Dr. Bun Zoltán
főiskolai docens

Csákberényi-Nagy
Miklósné dr.
főiskolai docens

Dr. Csillag Andrea
főiskolai docens

Dankóné Kovács Réka
főiskolai docens

Dr. Daragó József
tanszékvezető,
főiskolai tanár

Dr. Dám Lászlóné
főiskolai docens

Dávidné Jenei Adrienn
gyakornok

Ed Reeves
angol lektor

Dr. Eged Alice
főiskolai docens

Erdeiné Nyilas Ildikó
főiskolai docens

Farkasné dr. Tamás Éva
főiskolai adjunktus

Fátyol Zoltán
művésztanár

Fodor Péter
főiskolai adjunktus

Gaszner Ferencné dr.
főiskolai docens

Girasek János
főiskolai docens

Dr. Goda Éva
szakcsoportvezető,
főiskolai tanár

Herendiné Kónya Eszter
főiskolai adjunktus

Hodossi Sándor
főiskolai adjunktus

Dr. Imre Lászlóné
tanszékvezető,
főiskolai docens

Jagustinné
dr. Ujvári Klára
főiskolai docens

Kathyné Mogyoróssy Anita
főiskolai tanársegéd

Dr. Kecze László
főiskolai docens

Kedvesné Herczegh Mária
tanszékvezető,
főiskolai docens

Dr. Kiss Sándor
tanszékvezető,
főiskolai tanár

Kovácsné
Laurinyecz Júlia
tanszékvezető,
főiskolai docens

Köszeghy Attila
főiskolai docens

Dr. Lévay Botond
főiskolai docens

Lupkovicsné Major Edit
főiskolai docens

Magyaricsné
Dankó Krisztina
főiskolai docens

Makoldi Sándor
főiskolai docens

Megyery Lászlóné
főiskolai adjunktus

Dr. Nagy Lászlóné
főiskolai adjunktus

Dr. Nagy Zoltán
főiskolai docens

Nanszákné
dr. Cserfalvi Ilona
főiskolai tanár

Nádasi Lajos
főiskolai docens

Ozsváth Sándor
főiskolai adjunktus

Papp Gyula
főiskolai adjunktus

Pappné Vencsellői Klára
főiskolai docens

Pasztercsák Ágnes
főiskolai adjunktus

Pinczésné
dr. Palásthy Ildikó,
tanszékvezető,
főiskolai tanár

Dr. Pintér Jenő
főiskolai docens

Pintérné dr. Sümegi Anikó
főiskolai docens

Dr. Pogány Tatiána
főiskolai tanár

Rózsa László
főiskolai docens

Rózsa Lászlóné
főiskolai docens

Szabó Péter
főiskolai adjunktus

Szabóné Fodor Adrienne
főiskolai adjunktus

Szele Barna
főiskolai adjunktus

Dr. Szendrey Sándor
főiskolai docens

Szirmai Erika
főiskolai adjunktus

Szőörné dr. Antal Ilona
főiskolai docens

Tamus István
tanszékvezető,
főiskolai docens

Tamusné Molnár Viktória
főiskolai tanársegéd

Tarcsi Margit
főiskolai docens

Dr. Tohol Éva
főiskolai adjunktus

Tóth Csaba
főiskolai adjunktus

Tóth Ferenc
főiskolai docens

Dr. Uzonyi-Kiss Judit
főiskolai tanár

Vágvölgyi Csaba
főiskolai adjunktus

Vértessy Sándor
címzetes főiskolai
docens

Vidáné dr. Nagy Emese
főiskolai docens

Dr. Vitéz Ferenc
főiskolai docens

Dr. Völgyesi Zoltán
főiskolai tanár

William Henderson
idegennyelvi lektor

Zádor András
főiskolai docens

Tanulmányi osztály

Osztályvezető:
Kovács Andrásné

Tanulmányi előadók:

Bölcskei Péter
Lévai László
Németi Istvánné
Dr. Tardy Sándorné
Verdesné Szilágyi Erika

Azokat hívjuk, akikről tanulhatunk

Interjú Nemes Anikóval, a Kölcsey-főiskola új HÖK-elnökével

Lezajlottak a HÖK-választások május elején a Kölcsey-főiskolán. A szavazatok alapján az elnök Nemes Anikó lett. Az irányítás és a felelősség így most az ő kezébe került. Ebből az apropóból beszélgettem vele.

– Milyen érzés, hogy megválasztottak elnöknek? Számítottál rá?

– Nagyon jó érzés, és örültem, amikor meghallottam az eredményt. Annak örültem leginkább, hogy ilyen fölényesen sikerült nyernem. Az, hogy számítottam-e rá, igazán jó kérdés. Ha nem éreztem volna reális esélyt arra, hogy megnyerhetem a választást, akkor úgy gondolom, hogy el sem indultam volna. Ilyen szempontból azt is mondhatnám, hogy számítottam rá. Ugyanakkor nagyon sok álmatlan éjszákot okozott nekem, hiszen nem tudtam pontosan felmérni azt, hogy mennyire szeretnek engem a hallgatók, mennyire szavaznak nekem bizalmat.

– Szeretnéd-e folytatni elődöd, Kovács Zoltán („Mammuth”) munkáját?

– Mellette nagyon sokat tanultam, és úgy gondolom, hogy sok minden jól működik a Hallgatói Önkormányzatban, s eze-

ket szeretném továbbra is folytatni. Emellett természetesen vannak új dolgok is, de alapvetően nem szeretném a HÖK eddigi munkáját megváltoztatni.

– Milyen új terveid vannak a jövőre nézve?

– Szeretnék például egy olyan közösségi teret létrehozni a főiskolán, ahol a hallgatók a szabadidejüket kulturált körülmények között tudják eltölteni. Mi egy olyan helyet szeretnénk, ahol a hallgatók például közösen készülhetnek zsebra, vagy olvashatnak napilapokat, szakmai folyóiratokat. Mivel a hallgatók bizalmat szavaztak nekem és megválasztottak, így a HÖK hat tagjával én azon leszek az elkövetkező két évben, hogy maximálisan tudjuk képviselni az érdekeiket. Elsődleges célom viszont, hogy diplománk értékét, főiskolánk presztízisét növelni tudjam.

Úgy gondolom, hogy elsősorban azért jöttünk felsőoktatási intézménybe, mert érdekel minket az, amit tanulunk, és később a szakmában szeretnénk elhe-

Nemes Anikó Angyal Ádám felvétele

lyezkedni. Ehhez pedig szerintem elengedhetetlen az, hogy felhívjuk magunkra, iskolánkra a figyelmet. Erre például nagyon jó lehetőség, ha olyan embereket hívunk meg a főiskolánkra, akik benne vannak a szakmában. Az eddigi tapasztalatok azt mutatják, hogy minden vendégünk nagyon jó véleménnyel távozott,

és örömmel látogatna el ismét intézményünkbe. Ebben az évben elsősorban a kommunikáció szakos hallgatóknak kedveltünk, viszont ezt szeretnénk kiterjeszteni a tanító szakos hallgatóinkra is. Műveltségterületnek megfelelően hívnánk olyan embereket, akikről tényleg tanulni lehet, s akikkel érdemes beszélgetni. Nem azt mondom, hogy akiket a kommunikáció szak kapcsán meghívtunk mind olyan emberek, akikre feltétlenül fel kell nézni, és tanulni kell tőlük. Ők csupán olyan emberek, akiket nap mint nap láthatunk a televízióban, hallgathatunk a rádióban, olvashatjuk cikkeiket az újságokban. A hallgatóság dolga az, hogy eldöntse, mennyire ad, vagy ad-e egyáltalán a szavakra, véleményükre.

– Mit gondolsz, mennyire fogtok tudni az új HÖK tagokkal közösen, egy csapatban dolgozni?

– Én bízom benne, hogy együtt fogunk tudni működni. Meg kell

mondanom, én arra számítottam, hogy kicsit vegyesebb lesz a felállítás. A hét tagból ugyanis hatan vagyunk harmadéves kommunikáció – informatikus könyvtáros szakos hallgatók, és csak egyetlen olyan ember van, aki másodéves és tanító szakos. Ez nem feltétlenül egészséges, de a hallgatók választottak, ez az ő döntésük. Én mindent meg fogok tenni azért, hogy maximálisan együtt tudjak működni velük, és egy olyan Hallgatói Önkormányzatot tudjak létrehozni, ahol a tagok közt jó viszony és jó munkakapcsolat van, mert ez szerintem elengedhetetlen ahhoz, hogy eredményes munkát tudjunk folytatni.

– Említetted, hogy nagyon sokat tanultál az eddigi elnököktől. Mit gondolsz, megfelelő tapasztalatokat kaptál tőlük?

– Én nagyon büszke vagyok arra, hogy Zoli mellett tanulhattam. Azt hiszem, hogy sokan épp emiatt nem kedvelnek, de ha valaki tényleg ezért nem szeret, akkor azt büszkén vállalom. Valóban sok időt töltök el vele, mert mint barát is abszolút számíthatunk egymásra. Úgy gondolom, hogy ő nagyon értékes ember. Ő az, akítől lehet érdemes is tanulni.

Pécsi Éva

„Fekete pedagógia”

A „fekete pedagógiáról” tartott előadást Hunyady Györgyné főiskolai tanár, az ELTE Tanító- és Óvóképző Főiskolai Kara Neveléstudományi Tanszékének vezetője május 2-án a Kölcsey-főiskolán. A szóösszetétel önmagában is érdekes, hiszen az embernek a pedagógiáról többnyire nem a fekete szín jut eszébe. Az iskolákban nevelik, oktatják a diákokat, gyerekeket, ez az előadás viszont nem ezt volt hivatott bemutatni. A kifejezés 1977 óta él; egy akkori nyugatnémet szemelvénygyűjteményben jelent meg először, és azóta is megosztja a pedagógustársadalmat.

gia szakemberei is foglalkoztak a témával, és 2006-ban kiadtak egy könyvet ezzel kapcsolatban. A legkirívóbb, legmeghökkenőbb eseteket összegyűjtötték, elemezték, és könyvbe rendezték. Nevezetesen, hogy az iskola intézményében nemcsak szép dolgok történnek, és a gyerekek nem mindig csak hisztiznek, ha „utálják a tanárt”. Hogy a „fekete pedagógia” tudatalatti, tudatos, netán egy nevelési módszer része, minden tanárnál más és más. De kétségtelen, hogy néha már a családban elkezdődik az ilyesfajta nevelés.

Legtöbbször lelki terrort, fi-

igazságtalan elbírálása, a hátrányos megkülönböztetés, a negatív előítéletek is.

A három szakember kutatásokat végzett, kérdőíveket töltetett ki egyetemista és főiskolás hallgatókkal, arra kérve őket, hogy emlékezzenek vissza az általános és középiskolában elszenvedett sérelmeikre. Kiderült, hogy szinte minden megkérdezett személy fel tudott idézni neki fájó eseteket. És ezek gyakran sok évvel később is elkísérték őket. Egy egyetemista lány éveig görcsölt a vizsgákon, mert az érettségi vizsgáján az osztályfőnöke megkérte, hogy ne hisztizzen, hiszen tudja, mit tanult, vagy mit nem (a lány – balszerencséjére – épp azt az egy tételt húzta ki, amelyet nem tudott jól kidolgozni, s emiatt sírva fakadt.). Ez az emlék annyira rányomta bélyegét a további teljesítményére, hogy csak évek múltán merete kijelenteni: „már nem vagyok rossz vizsgázó.” A könyvben nagyon gyakran megjelenik az az idézet, mely szerint, „nem vagyok képes köszönni annak a tanárnak, nem bírok belépni az iskola épületébe”.

Sok pedagógus ma is elzárkózik a témától, nem hajlandók ilyesmivel foglalkozni, hiszen komoly, tudós embereket nem érint a „fekete pedagógia” problémája. A könyv igen nagy port kavart, a szerzők is félve nyúltak a témához, és nehéz szívvel szerkesztették a gyűjteményt. Mai napig keresik a megoldást, a „fekete pedagógia” ellenszerét, és egyszer talán meg is találják.

Moldován Tünde

Görög virtus egy útiregényben

A közelmúltban került kiadásra a főiskola egyik hallgatójának könyve

Lakatos Zsófia, a Kölcsey-főiskola 25 éves, harmadéves hallgatója, Alterra Svájci-Magyar Kiadó gondozásában megjelentette élete első könyvét, Élményeim Görögországban címmel. A mintegy nyolcvan oldalas útinapló, a hetekben kerül az ország könyvesboltjainak polcra.

– Hogyan született meg a könyv?

– Többször voltam hosszabb időre Görögországban, édesanyám által, a munkája oda szólított. Ekkor úgy tizenhét éves lehettem. Sok minden érdekes dolog történt velem, gyűltek az élmények, és úgy gondoltam, megírom. Erre esténként sort is kerítettem a tengerparton ülve.

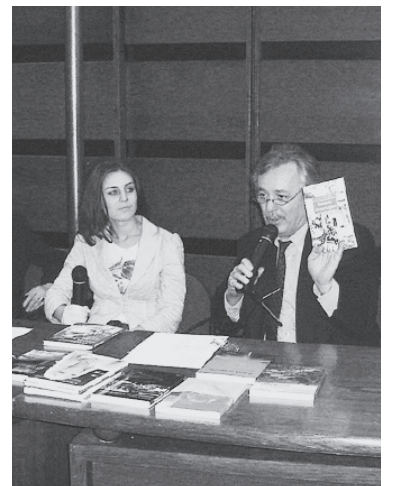
A kéziratot pár év elteltével nemrég, nyolc hónap alatt dolgoztam át újra, de ráfért, mert tele volt stilisztikai hibákkal. A kisregény saját munkám teljes egészében, nem engedtem, hogy a kiadó változtatson rajta, az illusztrációkat régi jó barátom, Potyók Tamás készítette.

– Hogyan fogadta a kiadó a művedet?

– Örömmel fogadták, s rögtön a következő könyvem megírására buzdítottak. Emellett antológias kötetet adnak ki, és felkértek, hogy írjak bele novellákat. Jelenleg is ezen dolgozom, előreláthatólag szeptemberben fog megjelenni.

– Mi célból írtad, és kiknek szánod?

– Szerettem volna átadni Görögország hangulatát. Ez igazán csak akkor lehetséges, ha személyesen éli meg az ember. A könyvem

Könyvbemutató a Parlamenti Kávéházban

szubjektív útinapló, amely kifejezi a tinédzserkori egyéniségemet, Hellász hangulatát, és olyan dolgokat tudhat meg belőle az olvasó, amit más útikönyvekből soha. Fialoknak szánom, a stílusa is elég laza. A kiadó szerint egészségesen szemtelen.

– Úgy tudom, hogy volt már e könyvednek bemutatója.

– Igen. Budapesten, a Parlamenti Kávéházban. Erre nagyon büszke vagyok, mert nem mindenkinek adatik meg, hogy az első könyvét ott mutassa be. Ezenkívül volt még egy bemutató szintén a fővárosban a Vörösmarty téren a május 31. és június 4. között tartott könyvhéten, ahol dedikáltam is.

– Mikor vehetjük az első példányokat a kezünkbe?

– Pesten az Írók Boltjában máris lehet kapni, de hamarosan a könyvesboltokban is megtalálható lesz.

Kulcsár Éva

Hunyady Györgyné

Mert mi is tulajdonképpen a „fekete pedagógia”? Hunyady Györgyné, M. Nádasi Mária és Serfőző Mónika, a pedagó-

zikai agressziót, néha szexuális zaklatást jelent. De ebbe a körbe tartozik még a nyilvános megalázás, a tanulmányi teljesítmény

A reformkori ifjak Bibliája

170 éves Kölcsey erkölcsi végrendelete, a Parainesis

A Kölcsey-főiskola Tudományos és Művészeti Bizottsága április 26-án a Parainesis megjelenésének 170. évfordulója alkalmából tudományos konferenciát tartott. A rendezvény kapcsán Dr. Imre László-né docenssel beszélgettem.

– Mennyire aktuális a Parainesis mondanivalója a mai kor emberének?

– A rendezvény aktualitását egyrészt az adja, hogy a Parainesis 170 éve jelent meg az Athenæum-ban. Másrészt azonban véleményem szerint a Parainesis üzenete a mai világban is rendkívüli módon aktuális, hiszen Kölcsey Ferenc ebben a művében erkölcsi végrendeletet fogalmazott meg. A szerző olyan értékeket jelenít meg, amelyek a mai korban hihetetlenül fontosak. Az unokaöccséhez, Kölcsey Kálmánhoz írta ezt a művet, de valójában a reformkori ifjak bibliájává vált, és Kölcsey olyan célkitűzéseket, olyan normákat fogalmazott meg, az ifjak számára, amelyek a most is aktuálisak. A konferencián a nyitóelőadás a Parainesisről szólt, kitekintve a mű előzményeire, azokra az irodalmi kapcsolatokra, amelyek a Parainesis születését segítették, illetve értékelte a Parainesis mának szóló üzenetét.

– Összegezze, kérem, a konferencia lényegét!

– Sajnos nem lehettem jelen mindegyik előadáson, mivel egy időben, több szekcióban folyt a konferencia. Az előadások meglehetősen sokirányúak és változatos témájúak voltak. Elhangzott egy előadás Imre Sándor tolmácsolásában Kölcsey Fe-

renc nevelésméleti gondolatairól „Kölcsey mint nevelő” címmel, de hallható volt például az informatika, a pszichológia, az építészet körébe tartozó előadás, illetve a természettudományos kutatások eredményeit mutatta be egy-egy kolléga. Ennek a tudományos felolvasóülésnek éppen az a célja, hogy a főiskola oktatói be-

mutathassák a kutatási eredményeiket, vizsgálódásaikat. Úgy vélem, hogy az adott téma szakértőitől mindenképpen olyan ismereteket hallhattunk, amelyek a mi tudásunkat gazdagítják, bővítik. Egyre jobban és egyre többször szerepelnek a főiskola informatika szakcsoportjának oktatói, akik országos szintű szakemberei ennek a területnek.

– Milyen hallgatóságra számítottak?

– Leginkább a kollégák, a főiskolai oktatók érdeklődésére. – Itt azért egy kritikai megjegyzést is hadd tegyek: sajnos, egyre kisebb és konferenciák látogatottsága – dr. Szendrey Sándor a Természettudományi Tanszék docense és Pinczésné dr. Palásthy Ildikó, a főiskola Tudományos és Művészeti Bizottsága elnöke áldozatos munkája ellenére. Elsősorban tehát az oktatóink a hallgatóság, azonban a diákok is részt vehetnének e felolvasó ülésekben, hiszen egy-egy téma tüzetesebb kifejtésének meghallgatása a felkészülésüket segítheti.

A tudományos konferencia anyaga minden évben megjelenik a főiskola kiadásában, egy könyvben, tehát aki elmulasztotta meghallgatni az előadásokat, az elolvashatja utólag.

Alföldi István

Diploma – kinek mire kell

Egyre inkább megfigyelhető az a jelenség a felsőoktatásban résztvevő hallgatók között, miszerint csak azért akarnak diplomát szerezni, mert így több esélyük van elhelyezkedni a munkahelyek többségében, s közben az évekig tanult szakterülettel foglalkozni nem akarnak az élet hátralévő részében. Ez sajnos megfigyelhető a Kölcsey-főiskola életében is. Ha erre az intézményre vetítjük le az esetet, akkor itt is látható, hogy elég sok diáknak nyűg a kötelező tanítás, a kommunikációs és könyvtári gyakorlatokon való részvételt pedig egyenesen kínzásnak érzik, hisz sokan csak egy diplomáért koptatják a folyosó kövét. Hogy megtudjuk, valójában mennyire van ez így, megkérdeztünk néhány hallgatót: mit kíván tenni diplomával a tarisznyájában, érdeklí-e egyáltalán a választott szakma, és ha igen, akkor mennyit tesz azért, hogy sikerüljön elhelyezkedni benne.

Rákos József másodévfolyamos informatikus-könyvtáros, kommunikáció szakos hallgató a diplomája megszerzése után az elektronikus sajtóban szeretne elhelyezkedni, mert ezt érzi főbb profiljának.

– Jelenleg semmilyen munkát nem vállalok a kötelezőkön felül, de a nemrég beindult Alföld televízióban készülő Index című műsor felkeltette az érdeklődésemet, s a jövőben oda szeretnék majd bekerülni. A képzéssel kapcsolatban úgy gondolom, lehetne még fejleszteni a gyakorlati részt, mert abból szerez legtöbb tapasztalatot az ember – véli a hallgató.

A szintén másodéves informatikus-könyvtáros, kommunikáció szakos Szőlőssy Andreát főként a

rádiózás érdekli, s a jövőben ebbe az irányba szeretne orientálódni, elhelyezkedni.

– Ha ez mégsem sikerülne, akkor sem csüggedek, mert nekem az a fontos, hogy legyen egy diplomám, a mai világban ez alapvető dolog – mondja Andrea. Elmondása szerint a kötelező munkákon kívül nem szokott dolgozni a médiában, viszont más (pl.: ingatlanközvetítői) munkákat szívesen végez a főiskola mellett. – A kommunikációs oktatás nagyon tetszik, színvonalasnak érzem, a többi szakról viszont nem foglalnék állást – teszi hozzá.

– Engem leginkább a klasszikus újságírás érdekel, ahol a publicisztikák szépirodalmi töltetűek, esztétikusak – mondja Koszorús László másodéves informatikus-könyvtáros, kommunikáció szakos. Sajnos eddig még médiamunkát nem volt alkalmam vállalni, de a jövőben mindenképpen szeretnék. A kommunikáció szak jobban érdekel, és abban sikeresebb is vagyok, a könyvtár esetében ez kevésbé mondható el. Az oktatással összességében véve elégedett vagyok, sőt azt hiszem, még magasabb szinten is áll, mint a média egyre inkább süllyedni látszó bérének – magyarázza László.

Papp Tünde tanító-kommunikációs hallgatónak a tanítás jelent legnagyobb vonzalmat, ennek szeretné magát szentelni az életben.

– Ezért jelentkeztem erre a főiskolára, s csak kiegészítésként választottam a kommunikáció szakot. A médiatudomány részterülete: a nyomtatott sajtó érdekel még valamelyest, de nem tartom írásaimat elég jónak ahhoz, hogy megálljam a helyem a tudománynak e szegletén – mondja szerényen.

Nagy Dávid úgy gondolja, hogy az itt megszerzett diplomájával

bármilyen állást elvállal; érdekeli a tanítás és a rádiózás is. A végzős tanító-kommunikáció szakos hallgató a gyakorlatok mellett angolt tanít, de egyéb médiamunkát még nem vállalt, mert nem lát esélyt a rádióstúdiókba való bejutásra.

– Egyébként az oktatás színvonala nagyon jó, különösen a Méliusz Rádió gyakorlati szempontból, mert az ott tanító szakmabeliek, mindenre szigorúan megtanítják a hallgatókat. Aki itt eltölt egy kis időt, biztosan megállja a helyét bármelyik rádiónál – véli Dávid.

Minél több időt töltök itt, annál biztosabbnak érzem, hogy könyvtáros szeretnék lenni, a szívem ide húz – mondja büszkén és határozottan Magyar Mária harmadéves informatikus-könyvtáros, kommunikáció szakos főiskolás.

– Ha innen már diplomával a kezemben kikerülök, akkor iskolai, városi vagy megyei könyvtárban szeretnék dolgozni. A kommunikáció nem kifejezetten érdekel, talán a "lámpalázam" miatt. A sokrétű gyakorlaton kívül néha besegítettem a fotótári munkákba, de más egyéb tevékenységbe még nem vágtam bele. A könyvtáros képzés nagyon jó, aki erre a pályára készül, annak csak ezt az intézményt tudom ajánlani – teszi hozzá Mária.

(Jelzésértékűnek tekinthető, hogy a megkérdezett hallgatók több mint háromnegyede nem volt hajlandó mikrofon elé állni, és véleményét kifejteni, mert hirtelen mindenkinek szítnie kellett valahová... Többen be is vallották – tanító és kommunikáció szakosok! –, hogy nem szeretnek élőszóban megnyilvánulni, vagy pedig arra hivatkoztak, hogy nincs véleményük a témában.)

Kovács Barnabás

Haza s emberiség

A Főnix kérésére a konferencia egyik előadója, dr. Fürj Zoltán főiskolai tanár, rektorhelyettes röviden összefoglalta Kölcsey pedagógiai hitvallásának lényegét a Parainesis tükrében.

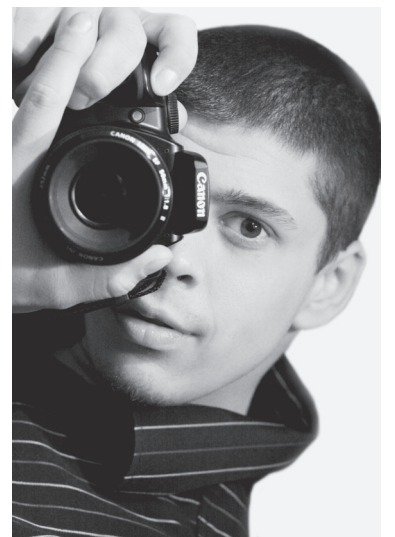
– E mű születésének évfordulója évében mi másról is lehetne beszélni, mint Kölcsey Ferenc nevelési, önevelési elképzeléseiről. Vallom, hogy ezt kell tudatosítani. Hiszen a Himnusz szerzője élete utolsó évében, 1837-ben, az Athenæumban publikálta Parainesisét, buzdítását, intelmeit, amelyek unokaöccséhez, Kölcsey Kálmánhoz szóltak. Az életmű utolsó nagy alkotása ez, amely világnézetének, erkölcsbölcseleti, pedagógiai nézetének összegzése. Erkölcsi tanításait, filozófiai gondolatait elvileg és gyakorlatilag Kölcsey Kálmánhoz intézi, de nemcsak a címzett, hanem a reformkor egész haladó fiatalosága a Parainesis tanításain nevelkedett. „Egész életemet meghatározott elv szerint intézni sohasem mást tenni, mint amit az erkölcsiség megkíván!” – szól a legfőbb parancs. Ennek megvalósítása érdekében: „Szeresd az istenséget! Szeresd az emberiséget! Szeresd a

hazát! Törekedj ismeretekre! Meleg szeretettel függj a hon nyelvén!”

A Parainesis központi kategóriája az erény, ennek tartalma pedig az emberiség, s kivált a haza szolgálata. Kölcsey éppúgy, mint a reformkor többi felelős gondolkodója, mindent az én, a haza, az emberiség hármasságában vizsgál. Az én kiteljesítése kötelező, de nem öncélú feladat. Célja a haza, s ezen keresztül az emberiség szolgálata. A fokozatok nem átugorhatók és nem megfordíthatók. A kínzó kétségtől azonban – nem a küzdelem értelmét, hanem eredményességét illetően – nem tudott szabadulni. Úgy látta, hogy csak kevés elvhű ember küzd a haladásért, a tudatlannak, az ingadozóknak meggyeréséért, a maradásban érdekelt meggyőzéséért. Kétséges számára a győzelem, mert egyenlőtlen ellenfelek harcáról van szó. A hatalom, a nagyobb erő és az anyagi eszközök mellett mindaz, ami az egyén számára kecsegtető lehet, a maradás táboráé. – Kölcsey pedig nagyon jól tudta, s igyekezett tudatosítani, hogy: „Korszerű haladás épen maradást hoz magával; vesztig maradás következtése pedig senyvedés.”

AZ ÉV HALLGATÓI ÚJSÁGÍRÓJA: ANGYAL ÁDÁM

„Egy jól elkaptott pillanat megörökítése sokkal nagyobb örömet nyújt számomra, mint bármilyen komponált kép elkészítése. A digitális technika nagy előnye, hogy könnyebben formálható az alkotás, hamarabb magunkévá tudjuk »varázsolni« a megjelenítendő témát. Az elkészített felvételek tükrözik az alkotó egyéniségét, látásmódját, kreativitását, amely nélkülözhetetlen az efféle alkotómunkához. Számomra az a jó felvétel, amely vonzza a tekintetet, sok információt tartalmaz, kérdéseket tesz fel a nézőnek, mely megállásra készteti, s mely gondolatokat ébreszt benne. Egy fotós számára az a legfontosabb, hogy jól használja, ismerje a fény tulajdonságait. Ez az, amit mindinkább meg szeretnék ismerni és jól alkalmazni a jövőben. Borongós, színszegény környezetben az embernek sincs kedve alkotni, igényli a színeket és a fényt. Így va-

Angyal Ádám önportréja

gyok ezzel én is. Míg egy író eszköze a toll, a fotósé a fényképezőgép. Azért fotózok, hogy megmutassam azt, amit az emberek mindennap látnak, de mégsem vesznek észre.”

Angyal Ádám felvétele

FÜGGÖNY

Operett a monarchia osztályellentéteiről

Újabb operettet tűzött műsorra Kálmán Imrétől a Csokonai Színház. A tavaly bemutatott nagy sikerű Marica grófnő után idén a Csárdáskirálynő került színpadra Horváth Patrícia rendezésében. A premiert május 11-én láthatta a publikum.

A két felvonásos előadás a Blázy Lajos által vezényelt zenekar klasszikus muzsikájával indul, amely a mű cselekményének korszakába, az Osztrák–Magyar Monarchia tizenkilencedik század eleji idejébe igyekszik visszautaztatni a nézőt. Ezzel a képzeletbeli úttal a fiatalabbaknak talán inkább egy falusi lakodalom levegőjét sikerült beszippantaniuk, s nem a monarchia Budapestjének szagát.

A függöny felvonásával az Orfeum, egy pesti vendéglátóhely tárulkozik a színpadon, mely csupa – már-már giccsbe átbillenő – vörös és narancssárga, vakító színű csüngő díszletekkel jelenik meg. Egyébként a túldíszítettség, a pompa végig jellemző az előadás minden szegletére, ami persze valamelyest természetes is a hercegi és grófi légkörben. Az operett első félórája elég döcögösen halad, néha egy-egy középszerű humorfalat köti csak le a nézőket, ám a kissé lapos kezdés után (végre!) beindultak a kerekék, és csak Miskát, a komornyikot alakító Dániel-fy Zsolt felbukkanásával indult be a színpadi gépezet. Egyébiránt ő

volt az, aki egyenletesen jó játékkal (szerepétől fogva) vitte az előadás fonalát a színre kerülésétől az utolsó mozdulatig. Több esetben is előfordult, hogy a tökéletes zenéi játék taktusaira készített rövid tánc-koreográfiákat, elvették a színészek, és emiatt egy-egy tánc

utódját, az Orfeum énekesnőjét szemelte ki szíve párjának. Az osztálykülönbség miatt azonban szó sem lehetett az esküvőről; Cecília egy másik nőt, Stázi kisasszonyt (Kertész Marcella) választotta fia feleségéül. E szálakból bonyolódik tovább a történet, ami a közbeékeltek poénok hatására kacajban tartotta a publikumot.

A második felvonás már a bécsi hercegi kastélyában játszódik, s itt is alakulnak ki a bonyodalmas részek. Sajnos az operett játékeje túl hosszúra nyúlt (csaknem három órányira), és emiatt az amúgy is sejtető tetőpont megoldása nagyon elhúzódott, vontatottá vált, s a fáradt nézőt ekkor már nem akármilyen humorral lehetett csak éberen tartani. Így a végére ismét kissé ellaposodott a történet.

Mint a szerző előzőleg játszott művének, a Csárdáskirálynőnek is hatalmas sikere volt, ahogyan általában magának a műfajnak is. A nézők együtt dúdolták a nosztalgikus nótákat az előadók: – „Jaj, cica eszem azt a csöpp kis szád” – hangzott a tömegben. Teátrumunk zsölygyei előadásról előadásra megteltek nézőkkel. Érdekes módon leginkább középkorúak és idősebbek foglalták el a helyeket, akik szürke napjaikat ezúton színezik meg, valószínűleg vágnak egy kis „kabaréra”, mókára, kacagásra.

Kovács Barnabás

Forrás: deol.hu

némileg esetlennek, nem elég kelőnően begyakoroltnak tűnt.

A történet gyakorlatilag szerelmi vágyakon és csalódásokon keresztül mutatja be az arisztokrata osztály életképtelenségét és romlottságát. Ugyanis a bécsi herceg, Leopold Mária (Miske László) egykor úgy vette feleségül a társadalmi osztály csúcsára kívánczó hajdani pesti sanzonlányt Cecíliát, a Csárdáskirálynőt, hogy fogalma sem volt valódi múltjáról. Hasonló eset történt a fiukkal Edvinnel (Nyári Zoltán), aki egy Vereczky Szilvia nevű sanzonlányt, Cecília énekes-

KÖNYVMOLY

Kígyó és kereszt

Üzenetek a szellemvilágból

Akit érdekel a szellem, a lélek világa, annak nem kell bemutatnom Müller Pétert és munkásságát, hiszen korunk egyik legismertebb, spiritiszta témákat feldolgozó írója. Hogy erre az útra lépett rá, sokban befolyásolta 1956-ban átélte halálélménye, melynek következtében bepillantást nyert – ha csak egy rövid időre is – a túlvilági létbe. Ezek az izgalmas kérdések azóta sem hagyják nyugodni. Kapcsolatba lépett a szellemi Vezetőjével, akinek köszönhetően Müller Péter szó szerint földön túli élményekkel és tudással gazdagodott. Ezeket osztja meg a Kígyó és kereszt című könyvében is az olvasóval, és ezzel egy egészen új világot, gondolkodásmódot mutat be. Szellemi utazásra invitál a könyv, amely elvisz minket a szellemek világába, és segít megérteni a reinkarnáció bonyolult, de annál izgalmasabb minőségét.

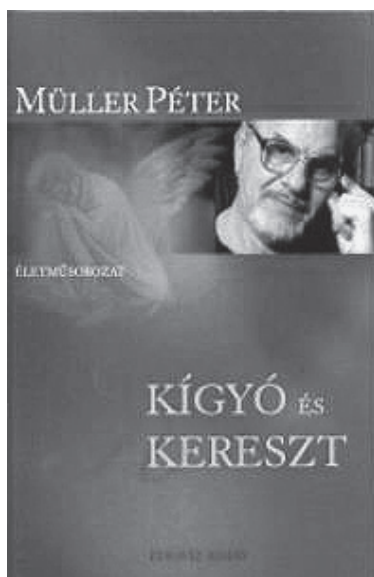
Ez a könyv választ ad nem egy olyan kérdésre, amelyek az idők kezdete óta foglalkoztatják az em-

beriséget, és olyanokra is, amik csak szellemünk mélyén szunyadtak és még meg sem fogalmazódtak bennünk. Bátorság és nyitottság kell ahhoz, hogy megértjük a könyv legmélyebb mondanivalóját, hiszen olyan új megvilágításba helyezi a létet, hogy az székszisre adhat okot nem egy embernek.

A lélekről és annak világáról szól a könyv, mely Istent sem helyezi a képleten kívülre, de nem csak vallási szemszögből világít rá a témára, hanem beszél a tudattalan és a sors szerepéről is. A kötet pikantériája abban is rejlik, hogy a reinkarnációs folyamatot nem csak elméletben vázolja, hanem eddig még sosem látott módon személyes kapcsolatát is leírja a két színészzel, Domján Edittel és Latinovits Zoltánnal - ők a túlvilágról léptek vele kapcsolatba. Leírja szellemi találkozásait, beszélgetéseket, melyek által tudatosítja és megérteti az olvasóval, hogy a sorsunkat befolyásoló tényezőket leginkább előző életünkben kell keresnünk.

A Kígyó és kereszt alapeleme kell hogy legyen minden olyan ember könyvtárának, akit foglalkoztat a spiritualizmus, de valójában mindenkinek szól, hiszen a lélek gazdagodását és a látókör szélesedését kevés könyv segíti elő jobban.

Krocsek Andrea

CELLULOID

Az anyukám

Ez a filmdráma egy kisfiúról szól, akit az édesanyja – édesapja halála után – a háború sújtotta Finnországból Svédországba küld, hogy megóvja az országban zajló szörnyűségektől. A család, amely befogadja magához, egy-két évvel korábban elhunyt gyermeket gyászol, Sofit.

Az édesanya, akit Signe-nak hívnak, akarata ellenére gondolja és neveli a „háborús fiút”, hogy nem képes megbocsátani magának lánya halálát. A fiú lassan beilleszkedik a vidéki tanyavilág életébe, miközben szívét az aggodalom, a félelem, a kétségbeesés, és az édesanyja utáni vágy járja át. Közben nehezen jön ki vendéglátóival,

a háziasszony nem engedi be az otthonába és a szívébe sem.

Az idő múlásával mégis megkedvelik egymáshoz, de „az élet nem mindig úgy alakul, ahogy elképzeltük” – állítja Signe a filmben. Amikor már egészen közel kerülnek egymáshoz, levél érkezik Finnországból, ami mindennek véget vet...

A történet az életről szól. Arról, hogy az sokszor igazságtalan és keserű. A küzdelemről, a reményről, az odaadásról, a félelmeinkről, az álmainkról, az embereket vetett hitünkéről, és arról, hogy van még a világon olyan szeretet, amely minden gonoszszágot és háborút legyőz.

Drótos Felícia

KIADVÁNY

Emlékképek

Kellemes percek, visszacsengő mondatok, kacagtató események vagy éppen álmatlan éjszakák, vizsgadrukk emlékei kerülnek a szemünk elé néhány év, esetleg évtized múlva újra- és újra, ha kinyitjuk a Kölcsey-főiskola idén is kiadott évkönyvét.

Az igényes szerkesztett és kivitelezett oldalakon visszamosolyognak ránk egykori diák-társaink, tanáraink, s mindazok, akik tettek és tesznek az intézményért: a hallgatókért, oktatókért. Az emlékkönyv

képekben, szavakban sorra veszi a főiskolai médiaműhelyeket, mely által újra átélhetjük az itt folytatott munkáinkat: emlegetjük az első rádióinterjúkat, híradós felvételeket, s azt az érzést, amit az elektronikus és

nyomatott újságokban megjelentetett cikkeink jelentettek.

Ismét felsejlik egy-egy – még akkoriban kicsit esetlen – tanítási gyakorlat a tanítóképző gyakorló ál-

talános iskolájában, de az évkönyvet forgatva a könyvtár semmihez sem hasonlítható jellegzetes szaga is ott kavargoz az orrunkban; a könyvtári gyakorlatok is feledhetetlenek maradnak.

Számtalan kép jelenik meg az emlékek gőzében az intézmény minden szegletéről – akár egy évvel ezelőtti áhítatról is –, a tanulmányaink egyes állomásaitól. Mindez egy könyvben összefoglalva, úgy, mint egy családi fotóalbumban.

K. B.

FOLYÓIRAT

A média naplója

Vizsgaidőszak van, és a szobámban káosz uralkodik. Az íróasztalomon egész nap ott hevert az iskolai füzetem között a Mediárium folyóirat legújabb száma. Egész elveszett volna a nagy halomban, ha nem világít a zöld fedele a szürke borítók közül, és nem lenne olyan meghökkentő és érdekes a rajta lévő kép. A téli sárga borítót a tavasz zöldje váltotta fel. Asztalom mellett elhaladva újra és újra rátévedt pillantásom – majd a vizsgák után! – próbáltam magamat ösztönözni a folyóirat el nem olvasására, de a kíváncsiságom erősebbnek bizonyult, muszáj volt belelapoznom. A média újabb „diáriumaiba” vezetnek be minket iskolánk tanárai a Mediárium folyóirat tavaszi számában.

A média mint közvetítő közeg az élet minden területén tetten érhető, mindenütt velünk van. Alattomosan beleássa magát a társadalmi kommunikáció minden

zugába. Ha beszélgetünk ott van, ha internetezünk ott van, ha színházba megyünk ott is ott van. A történelemben, az egyházi világban szintén ott van. Mégis hogyan leplezhetnénk le minden lépését?

Mint jó és precíz nyomozók, ebben tanáraink segítenek nekünk; kutatómunkájuk feljegyzéseit pedig most a tavaszi Mediáriumban olvashatjuk. Nagy Zoltán az internet világába kalauzol minket, és rántja le a leplet a médiumról. Tóth Dénes a színház kritikus publikumával kapcsolatban magyarázza a színházkritika nehézségeit. A történelem közegeiben Völgyesi Zoltán igazít el bennünket. A református népfőiskolák kialakításáról pedig Hodossi Sándor diáriumaiban tájékozódhatunk. Vitéz Ferenc tanár úr nem csupán velünk, hanem kollegájával, Nagy Zoltánnal is kommunikál a folyóiratban keresztül.

Kapus Gina

Három a magyar igazság!

A Debreceni VSC immár harmadik bajnoki aranyát gyűjtötte be a 2006/2007-es szezonban. A csapat így már nyugodtabban készülhetett a Sopron elleni utolsó meccsre, amelyet az ünnepélyes éremátadás, majd a már hagyományosnak mondható fieszta követett, a Kossuth téren. A forduló napján Dombi Tibort – a Loki „nagyöregjét” kérdeztem – többek között az idei évről, az elveszített kupa címről, aki az öröm ellenére igen realisan látja a dolgokat.

– Először is szeretnék gratulálni az újabb bajnoki trófea megszerzéséhez! Mit gondolsz, miben rejlik a csapat titka, hogy már zsinórban harmadjára is nyerni tudtatok?

– Igazából nem tudom az okokat, ha tudnám, biztosan mindig csinálnék egy olyan csapatot, amely megnyeri a bajnokságot. Erre természetesen nincs recept, hiszen mikor kétszer is harmadikok lettünk, az első arany megszerzése előtt – úgy érzem – is jó csapatunk volt. Csak akkor valahogy nem jött össze.

– A szerencsének azért csak nem tudható be minden!

Nem, de az is elengedhetetlen, mert a tavalyi bajnokság például, az utolsó meccsen dőlt el. Nyilván kell egy jó csapat hozzá, de a mostani szezon – megmondom őszintén – nagyon gyenge volt, és szerintem mi is idén játszottunk a legkevésbé jól. Mégis, azt lehet mondani, ennek az aranynak a megszerzése ment a legkönnyebben.

– Szerinted fog még ez a magyar bajnokság fejlődni?

Nem nagyon, mert nem tesznek semmi konkrét lépést azért, hogy ez megkezdődjön. Mindig azt lehet hallani egy tét nélküli válogatott meccs esetleges győzelme után, hogy majd történik valami. De szerintem ez csak illúzió.

– Akkor ez azt jelenti, hogy az ezt követő szezonokban mindig nyerni fog a Loki, mert nincs aki ellen játsszon?

Jelen állás szerint „sajnos” azt kell mondani, hogy igen, hiszen nem nagyon van ellenfelünk. Hiába érzem úgy belülről, hogy gyengébb a csapat játéka, mint tavaly vagy a korábbi években, ennek ellené-

A Loki harmadik főtéri bajnokavató estjén Csernyánszki Norbert, a DVSC kapusa is együtt ünnepelt a szurkolókkal Kovács Barnabás felvétele

re könnyebb nyerni. Azzal, hogy a vezetőség teljesíti az általa megígérteteket, rendben van minden a csapatnál, és ez olyan lépéselőny a többi klubhoz képest, ami elég egy bajnoki cím megszerzéséhez.

– A pontszerzések viadalának kimenetelében, három éve folyamatosan a csúcsra törtök, a kupa megnyerése – úgy az utóbbi években, mint idén is – azonban nem sikerült. Mi lehetett a gond a Honvéd elleni meccsen?

– Ahogy már említettem, lehet, mi nyertük a bajnokságot, de szakmailag nem tudunk meggyőzőek lenni. Az egyik példa lehet erre az Újpesttel játszott találkozó. A Dózsa a velünk játszott meccs előtt olyan csapatoktól kapott ki, mint például a Vác vagy a Tatabánya. Ellenünk viszont felszívták magukat, mi pedig azonnal akadályokba ütköztünk. A kupadöntőn – amelyen annyi erővel a mi tizenegyesek is pattanhattak volna szerencsésében a kapufáról a hálóba – az ered-

ményen (2-2) látszott meg ismét, hogy nem vagyunk elég acélosak, és mentálisan nem tudunk a játékra koncentrálni.

– A meccset követően volt esetleg konfliktus köztetek?

– Konfliktus nem, csak elkeseredettség. A REAC elleni meccs előtt állva – amelyen az aranyérem sorsa volt a tét – nem a győzelem megszerzését éreztem elsődlegesnek, hanem azt, hogy mindenki az elveszített kupadöntővel van elfoglalva.

– Az ideai sikerek nagy része a Csehországból érkezett Miroslav Beranek vezetőedző érdeme. Hogyan éltétek meg akkor ti, játékosok ezt a váltást?

– Én, személy szerint, minden edzőváltást rosszul viselek, hiszen minden szakvezető másképp látja a futballt. Az egyik egy bizonyos módszerre a másik annak szöges ellentétére esküszik. Ezért nem vagyok híve a változtatásnak. De az életben tudni kell alkalmazkodni,

és az első hét zökkenői után – úgy gondolom – ez már senkinek sem okozott gondot.

– A sok új légiós és utánpótlás-játékos érkezése ellenére, mennyire összeszokott most a csapat, és milyen esetleges változtatások lesznek a jövőben?

– A vezetőség döntéseitől függően bizonyos téren számíthatunk erősítésre, de gyökeres átszervezéstől nem hiszem, hogy tartanuk kellene, mivel majd minden téren jól működő csapatunk van. A jövőben ennek a szerkezeti egységnek az esetleges hibáival viszont, a Bajnokok Ligája selejtezők megkezdésével fogunk szembesülni. Ugyanis ebben a rossznak mondható magyar bajnokságban el tudjuk hitetni magunkról, hogy jók vagyunk, ami természetesen nem baj, de az, hogy ismét mi lettünk Magyarországon a legjobbak, és az, hogy ez mire elég a nemzetközi porondon, majd ott fog csak eldőlni igazán!

Varga Eszter

Dombi Tibor „Kicsi”

Varga Eszter felvétele

Bronzos a Debreceni Sportbarát Sport Egyesület

Harmadik helyen végzett a női röplabda NB II. Keleti csoportjában a Debreceni Sportbarát Sport Egyesület, illetve szintén harmadikok lettek az egyesület felsőoktatásban tanulói a MEFOB négyes döntőjében, ahol Tóth Kitti és Dáné Orsolya, a Kőlcsey-főiskola hallgatói is játszanak.

A DSBSE tavaly szeptemberben állt össze. A kívánalom a dobogós helyek egyikének megszerzése volt. A Hortobágyról érkezett Szentirmai Zoltán vette kezelésbe a csapat irányítását és egészen a dobogó harmadik fokáig vezényelte lányait, és még egy történelmi tettet is véghez vitt: bejuttatta együttesét az egyetemisták és főiskolások országos bajnokságának legjobbjai közé. Hozzá kell tennem: debreceni női csapat még sosem jutott be ebbe a döntőbe. A Szentirmai-tanítványok az Eger és az NB II-es bajnokságban is szereplő Miskolc csapatán keresztül jutott el a döntőig.

Ott az ország négy legjobb

női és férficsapatai mérkőztek meg. Az együttes mindenképp a dobogóra szeretett volna állni, ha már sikerült kiharcolniuk a döntőbe jutást. Végül az NB I-ben szereplő budapesti TFSE-t legyőzve felállhattak a dobogó harmadik fokára. Az első helyen a tavalyi győztes Nyíregyháza, a másodikon a Szombathelyi végzett. Ezzel azonban még nem ért véget számukra a szezon, ugyanis május végén elutaztak Olaszországba egy nemzetközi tornára: német, spanyol, török és olasz csapatok ellen mérték össze erejüket. A felnőttcsapattal tartottak az ifista játékosok is.

Tóth Kitti, a csapat négyes ütője lapunknak értékelte a szezont: – Voltak mélypontok a bajnokság során, főleg a fontosabb Békéscsaba, Nyíregyháza és Miskolc elleni mérkőzéseken. Az volt a baj, hogy sa-

Tóth Kitti, Dáné Orsolya

Kovács Barnabás felvétele

ját magunkat vertük meg... Olyan alapvető hibákat követtünk el, amelyeket nem lehetett volna. Úgy álltunk fel a pályára, mint aki elfe-

lejtett röplabdázni. Pedig ilyen játékosállománnyal, amellyel rendelkezik a csapat, a második helyre vártam magunkat.

Bízok abban, hogy jövőre feljutnak az NB I-be, mert képes rá ez a gárda. De ha nyáron Olaszországban megkeresné egy csapat azzal, hogy játsszon náluk, akkor rögtön aláírna oda, és halasztana egy évet. Egyébként idén megkapta a főiskolán a 2006/2007 legjobb röplabdázója elismerést, valamint május közepén volt egy főiskolai torna a röplabda népszerűsítésére: ott a legjobb játékosnak választották. Meglepődött, mikor megkapta ezt az elismerést. Nem számított rá. Arra a kérdésre, hogy milyen játékosnak tartja magát, elmondta,

hogy NB II-ben lányok közül nem igazán szerválnak felugrásból, ő tizből tíz labdát átszervál. Háromson kívüli támadásban és nyitás-

fogadásban is sokat fejlődött. Hibái közül azt emelte ki, hogy hátul a mezőnyjátéka lassú.

A csapat feladója és kapitánya, Dáné Orsolya a következő szezonban az első helyre várja a csapatot. Persze ez csak akkor lehetséges, ha sikerül igazolniuk egy-két játékost, azokra a posztokra, ahol most gyengült a csapat, illetve, ha mindenki fejben „odateszi magát”, és minden edzésen részt vesz. Amíg ez nem teljesül, addig az első hely csak álom marad.

Orsi a pályán a maximumra törekszik, és ezt a csapattársai is tudják. Számára az a szó, hogy lehetetlen – nem létezik, és emiatt néha elég kemény a pályán társaival szemben is. Idén diplomázik, de mindenképp szeretné folytatni a röplabdát, mivel 15. éve játszik. Addig akar játszani, amíg úgymond ki nem öregszik, illetve amíg szükség van rá. Külföldi csapatban nem szeretne játszani, de NB I-es álmái vannak. Reméli, hogy a DSBSE feljut majd az első osztályba, s ez megvalósul.

Oláh Ákos